

บทนำ

สมบัติของผม

เช้าวันนี้อากาศปลอดโปร่งและท้องฟ้าเปิด ลมหนาวแรกของปีพัดผ่านมาตามทิวไม้ใหญ่จนบรรดากิ่งก้านและใบสีเขียวชอุ่มเสียดสีกันจนเกิดเสียงดังแซกๆ ฟังดูแล้วช่างน่ารื่นรมย์ราวกับมวลใบไม้เหล่านั้นกำลังกล่าวต้อนรับการมาถึงของรถโรลล์รอยซ์สีอ่อนประจำวังนรังสรรค์ ซึ่งกำลังเคลื่อนตัวผ่านอาณาเขตรั้ววังมานุพงษ์เข้ามา

วังหลังใหญ่สีขาวสะอาดตระหง่านตาอยู่ตรงสุดเส้นทางนั้น สองฟากข้างทางมีเสาต้นสูงประดับเรียงกันทั้งซ้ายขวา ช่างดูเป็นระเบียบเสมอกันราวทหารหมู่ยืนเรียงกำลังรอรับพวกเขาอยู่ก็ไม่ปาน ทว่าความงดงามของสถาปัตยกรรมอันแสนคุ้นเคยที่เห็นจนชินตากลับไม่ทำให้คุณชายภานุ หรือ หม่อมราชวงศ์ภาณุภานุชาติ ซึ่งกำลังนั่งหน้าจอนัยน์ตาแดงก่ำอยู่ริมหน้าต่างรถลดทอนความเศร้าหมองในใจลงได้เลย

อาการเงิบจนผิดปกติของบุตรชายตัวแสบทำให้ หม่อมลัลลนา นรังสรรค์ ฌ อยู่ชยา ซึ่งนั่งขนาบข้างอยู่เคียงกันก็มอมองเจ้าตัวเล็กที่กำลังหันหน้าออกนอกรถมาตั้งแต่เดินทางออกจากวังนรังสรรค์ ตัวหม่อมทราบ

ดีว่าลูกชายวัยสี่ขวบของตนกำลังกะบึงกะบอนที่ตนพูดเปรยๆ ไปว่า ‘แม่จะให้ชายนุแต่งงานกับลูกน้ำก้อย’ นั้น เพราะลูกชายของหล่อนคิดมาตลอดว่า ลูกของน้ำก้อยที่พวกเราสามคน อันประกอบไปด้วยตัวหล่อน หม่อมเจ้ากิตติกร และเจ้าตัวเล็กที่นั่งหน้าบูตอยู่นี้มาเยี่ยม...เป็นเด็กผู้ชาย

‘หึๆ’

หม่อมลัลลนาหัวเราะในใจที่ได้แก๊งบุตรชายซึ่งปกติไม่เคยมีท่าทีสงบเสงี่ยมหรือจ้อยสนิทแบบนี้ เรื่องร้องไห้หรือ เฮอะ! อย่าหวังจะได้เห็นจากใบหน้าของเจ้าแสนนี่เลย! ซ้ำด้วยฐานะคุณชายของวังนรังสรรค์ทำให้ไม่มีใครกล้าแก๊ง กล้าขัดใจ หล่อนในฐานะแม่ที่ดีจึงรับอาสาแก๊งลูกคนนี่เอง...แก๊งมาตั้งแต่เจ้านี่ยังพูดไม่ได้

‘หึๆ เรามันเป็นแม่ที่ดีมากจริงๆ’

คนเป็นมารดาคิดพลางยิ้มที่มุมปาก ก่อนใบหน้าที่ซึ่งถูกแต่งเอาไว้เพียงอ่อนๆ จะหันไปมองทางหม่อมเจ้ากิตติกร หรือสามีของหล่อน ซึ่งเขาก็นั่งเงิบไม่พูดไม่จาเช่นบุตรชายมาตั้งแต่ออกจากวังเหมือนกัน ทว่าหล่อนกลับรู้อยู่ตลอดว่าถึงแม้ปากคนเป็นสามีจะไม่พูด แต่ตาของเขามักจ้องจ้องอยู่ที่หล่อนเสมอ

หม่อมลัลลนาคิดขณะเอี้ยวคอหันไปมอง และใช่ หม่อมเจ้ากิตติกรหรือไอ้ติของเธอกำลังนั่งยิ้มมองเธออยู่อย่างคาดไว้จริงๆ

“เจ้าพ่อบ้า”

หล่อนว่า และนั่นทำให้หม่อมเจ้ากิตติกรเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างไม่เข้าใจ

“ว่านั่นทำไม แกนะสิเจ้าแม่บ้า แก๊งลูกแล้วมีความสุขนักหรือ”

“ใช่” หม่อมลัลลนารับอย่างหน้าไม่อาย ก่อนจะหันกลับไปเข้าบุตรชายคนที่สองต่อ “แม่ต้องมีความสุขอยู่แล้ว ก็วันนี้ชายนุจะได้เจอเจ้าสาวในอนาคตแล้วนี่นา น้อ...”

คำกล่าวของมารดาเรียกให้เด็กน้อยที่โดนแก๊งโดยไม่รู้ตัวเช่นคุณชายภานุหันขวับกลับมามองในที่สุด ปากเล็กบนใบหน้าชาวเกลี้ยงเกลา

ซึ่งมีค่าความน่ารักก่อนไปทางมารตามากกว่าบิดาสั้นริกและเริ่มยืนกราน
ด้วยน้ำเสียงไม่ยินยอม

“หนูไม่แต่งงานกับผู้ชาย!”

“เอ๋? ชายหุจะขัดคำสั่งแม่หรือ!” คนเป็นแม่ยื่นถามเสียงสูง “แม่แต่
ท่านพ่อยังไม่กล้ากับแม่เลยน้ำ”

เด็กน้อยชะงักก่อนจะมองเลยไปทางบิดาที่นั่งโหล่บ่าตั้งตรงไม่กล้า
พูด ไม่ท้อ ไม่อ้อ อยู่ฝั่งโน้น

ใช้สินะ ขนาดท่านพ่อที่เป็นเจ้าของบ้านยังต้องยอมทำตามคำสั่ง
หม่อมแม่เลย แล้วเขาที่เป็นลูกจะไม่ทำตามได้ยังไง! ถึงกล้าก็ไม่เอาด้วย
หรือ ก็หม่อมแม่นะเป็นหัวหน้าแก๊งของคนในวังนรังสรรค์นี่นา! ที่
สำคัญเขาก็ไม่อยากจะกินพริกอีกต่อไปแล้ว! หม่อมแม่นะไม่เคยตีเขาก็จริง
แต่จะทำโทษโดยให้เขากับพี่ชายมินทร์กินพริกขี้หนูสวนแทน แล้วเจ้าพริก
ที่สวนหลังวังพวกนั้นก็น่ากลัวมาก หม่อมแม่สั่งให้คุณพนักงานปลุกมันไว้
เต็มสวนไปหมด! ขนาดเขาแกล้งเตะลูกบอลพวงสวนหลายที่พวกมันก็ยังไม่
ยอมตาย! แต่ว่า...ถึงเขาจะกลัวหม่อมแม่และพวกคุณพริกแค่ไหน เขาก็
ไม่ยอมแต่งงานกับลูกน้ำก้อยหรือ! มันไม่ถูกต้องนี่! เขาเป็นเด็กผู้ชาย น่องที่
เกิดก็เป็นเด็กผู้ชาย!

จะแต่งงานกัน...ไม่ได้หรือคะ!

คุณชายภานุกิดก่อนจะขบริมฝีปาก ไม่นานน้ำตาแห่งความอับจน
หนทางของเด็กน้อยก็ไหลออกมา เหตุเพราะตนไม่อยากแต่ง แต่ก็ไม่กล้ากับ
หม่อมแม่หัวหน้าแก๊งและสวนพริกของหม่อมแม่!

“แต่หนูไม่อยากแต่งกับผู้ชาย” เด็กน้อยเอ่ย “หนูไม่แต่งกับลูกน้ำก้อย
หม่อมแม่ให้พี่ชายมินทร์แต่งงานไปสิ!”

ลั่นนามองเจ้าตัวแสบที่พยายามบื้อสิ่งไม่ชอบไปให้พี่ชายคนโตของ
ตน ซึ่งในอีกไม่กี่นาทีคนรถของวังนรังสรรค์ก็คงรับกลับจากโรงเรียนแล้ว
พามาส่งที่นี่ คนเป็นแม่แสร้งสายหน้าสองสามทีแล้วพูดเสียงเครียด

“ไม่ได้หรอก พี่ชายมินทร์นะเขามีเจ้าสาวของเขาแล้ว ชายหนุ่มนั้นแหละ ต้องแต่งงานกับลูกน้ำก้อย...อ้อ ถึงวังน้ำก้อยพอดีเลย...ปะ ลงไปดูน้องกัน!”

สิ้นเสียงซักชวนอันเลือดเย็นของมารดา ร่างเล็กของหม่อมมาราชวงศ์ ภาณุภูวนาทก็ตื่นเร้าหนีมือไม้ของหม่อมลัลลนาราวกับพบเจอของร้อน เป็นเหตุให้คนเป็นแม่ที่ก้าวลงจากรถไปแล้วต้องมุดกลับเข้าไปลากตัวบุตรชาย จอมดี้อลงมา

“ไม่! ไม่แต่งงานกับลูกน้ำก้อย! นุจะไม่ลงจากรถ!”

“หึๆ งั้นแม่อุ้มชายนุลงก็ตาย...”

“แง...! นุไม่แต่งงานกับลูกน้ำก้อย! ไม่แต่งงาน! กับลูกน้ำก้อยยยย!!”

เสียงโหยหวนของแขกผู้มาเยือนซึ่งตั้งโหวกเหวกโวยวายมาตั้งแต่ ประตูหน้าวังกระหึ่มขึ้นมาถึงชั้นสองที่หน้าห้องนอนใหญ่ของวังวายุวงศ์ ไม่ได้ทำให้หม่อมมาราชวงศ์กนกวลี วายุวงศ์ หรือ คุณหญิงก้อย ซึ่งกำลังนั่งหยอกเย้ายิ้มแยมอยู่กับทารกตัวน้อยบนเตียงนอนหลังใหญ่ตกอกตกใจตามไปด้วยเลย ซ้ำร้ายใบหน้าของคุณแม่ป้ายแดงเช่นคุณหญิงยังหันมองไปยังต้นกำเนิดเสียงอย่างรื่นเริงใจ ยิ่งเห็นร่างแบบบางของหม่อมลัลลนา เพื่อนสาวคนสนิทที่เดินกึ่งลากบุตรชายตัวเล็กเข้ามาด้วยแล้ว รอยยิ้มที่แต่เดิมประดับเด่นอยู่ก่อนก็ยิ่งฉีกยิ้มกว้างเข้าไปใหญ่

ทว่าสำหรับคุณชายภาณุผู้ถูกบังคับขืนใจกลับไม่ได้รู้สึกเบิกบานใจไปด้วย ซ้ำเขายังพยายามขึ้นฝ่าเท้า พยายามเกาะเกี่ยวราวบันไดและวงกบ ประตูห้องมาตลอดทาง ทว่าใครล่ะจะไปสู้แรงของหม่อมแม่เจ้าของสวนพริกเช่นหม่อมลัลลนาได้!

“ไม่เอา นุไม่ไป หม่อมแม่ปล่อย” เขากล่าวยืนยันกรานขณะที่สายตาจับจ้องไปยังเตียงนอนทรงสูงที่กลางห้องอย่างหวาดผวา ม่านสีขาบบางๆ รอบเตียงห้อยระย้าลงมาบดบัง แต่เขามองเห็นการเคลื่อนไหวตุ๊กตักตรงกลางเตียงนั้น และเขารู้ว่าเจ้าตุ๊กตักที่ว่าคืออะไร!

ในที่สุดแรงต่อต้านของคุณชายภานุก็ทำให้หม่อมแม่เช่นล้นารู้สึก
รำคาญได้ หล่อนจึงปล่อยตัวเขา หยิกแก้มเขา แม่เด็กน้อยจะร้องโอดโอย
เพราะแก้มโย้ไปอีกทาง คนเป็นแม่ก็ยังไม่มียุติทำว่าจะปล่อย

“พอแล้วนำลูกไม้ แกนี่ชอบแกล้งลูกตัวเองจริง”

แต่แล้วเสียงของน้ำก้อยก็ดังขึ้นช่วยชีวิตเด็กชาย เขาจึงใช้โอกาสนั้น
วิ่งโร่ไปหา สองแขนเล็กโอบเอวนายหญิงวังวายุวงค์เอาไว้แน่นเพราะ
ต้องการให้อีกฝ่ายปกป้องตน

“ก็เจ้าหนูนี่มันตื้อนักนี่นา แค่มาดูน้องเท่านั้น เอาแต่เดินไปเดินมาจะ
หนีซะให้ได้”

“ก็หนูไม่อยากดูน้องนี่ หนูจะไปเล่นกับอาดลข้างล่าง”

“ยังอีก!”

ความปากเก่งของเด็กน้อยหมดลงแต่ตรงนั้นเมื่อเห็นว่าหม่อมแม่ของ
ตนทำท่าจะวิ่งเข้ามาหยิกแก้มเขาอีก เจ้าตัวแสบวังนรังสรรค์จึงรีบหดหัว
กลับไปด้านหลังคุณหญิงก้อย เมื่อคุณหญิงเห็นดังนั้นก็หัวเราะคิกแล้วส่ง
ซิกกับหม่อมแม่ของเด็กชาย ก้อนหมุนตัวกลับไปหาหลานเพื่อน้อยๆ ด้วย

“คนเก่งของน้ำก้อย”

เด็กน้อยมองตอบขณะกุมสองข้างแก้มที่แดงโย้ “ฮะน้ำก้อย”

“ไม่ออกไปดูน้องหรือจ๊ะ แต่น้องอยากเจอที่หน้า...”

ถ้อยคำเชิญชวนแสนน่าฟังทำนองเอาน้ำเย็นเข้าลูบทำให้เขาลังเลใจ
ขึ้นมา อยากเห็นก็อยากเห็นอยู่หรือกะนะ แต่หม่อมแม่จะให้เขาแต่งงานกับ
น้องชายตัวเล็กนี่นา ไม่เอาด้วยหรือ...

เจ้าตัวแสบวังนรังสรรค์คิดก่อนจะเหลือบมองไปทางด้านหลัง บน
เตียงเขาเห็นเพียงกำปั้นน้อยๆ กวัดแกว่งไปมาอยู่บนนั้น รอบข้อมือน้อยมี
สร้อยทองเม็ดกลมๆ เล็กๆ สวมอยู่ทั้งซ้ายและขวา...มีน้องเล็กมาก เขา
ไม่เคยเจอเด็กที่เหนมือเล็กอย่างนั้น แม่แต่มือของ ‘ชายหน้ ชายสณห์’

น้องชายฝาแฝดที่แสนน่ารักาของเขาก็ยังไม่เล็กขนาดนั้นเลย...เขาเคยได้ยินหม่อมแม่บอกว่าน้องนะไม่สบาย ป่วยเป็นโรคหัวใจเลยต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เกิด หม่อมแม่ไปเยี่ยมหลายครั้งก็ยังไม่เข้าไปดูน้องใกล้ๆ ไม่ได้

ท่าที่สนอกสนใจปนใคร่รู้อย่างการเขย่งเท้าขึ้นมองของคุณชายภานุ ทำให้คุณหญิงก้อยซึ่งเฝ้าดูอยู่ยิ้มมุมปาก ก่อนพูดคะยั้นคะยอหลานชายต่อ

“พี่นุไม่ชอบน้องหรือจ๊ะ”

“เปล่าอะ”

“งั้นพี่นุไปหาน้องกับน้ำก้อยน้ำ”

“นุไปหาไม่ได้” เด็กชายสายหน้าตึก สองมือโบกไปมาปฏิเสธ “หม่อมแม่จะให้หนูแต่งงานกับลูกน้ำก้อย นุไม่แต่งงานกับน้องผู้ชาย!” เด็กน้อยตอบไปแบบนั้น สีหน้าลำบากใจ ถอนหายใจราวกับกำลังแบกโลกทั้งใบเอาไว้

กิริยาแบบนี้เองที่ทำให้คุณหญิงก้อยหัวเราะคิก ครั้นถามว่าทำไมถึงคิดว่าน้องเป็นผู้ชาย แล้วเด็กชายตอบว่าเพราะน้องชื่อ ‘วิวัฒน์’ คุณหญิงก้อยก็ร้องอ้อเสียงยาว เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าคำพูดเล่นๆ ของสามที่คิดพิเรนทร์ จะตั้งชื่อบุตรสาวว่า ‘กนกวิวัฒน์’ หรือน้องวิวัฒน์ ตามการผสมชื่อมั่วๆ จากชื่อจริงของทั้งพ่อและแม่ได้ส่งผลให้หลานชายตรงหน้าเข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว

คนเป็นคุณหญิงสายหน้าไปมาอย่างเหนื่อยใจ ก่อนคิดอะไรขึ้นได้ จึงโหม่ตัวเข้าไปใกล้ใบหูของคุณชายภานุ ป้อมมือกระซิบ “งั้นพี่นุไปดูน้องกับน้ำก้อยนะ แล้วน้ำก้อยจะบอกความลับอะไรให้พี่นุฟัง”

เด็กชายนิ่งอยู่นาน เขามองหน้าคุณหญิงอย่างลังเลใจ แต่เพราะความลับที่ว่าทำเขาอยากรู้ จึงยอมพยักหน้าขึ้นลง เดินตามแรงจูงมือของคุณหญิงก้อยไปทางเตียงทรงสูงซึ่งหม่อมแม่ของเขากำลังนั่งเล่นกับน้องอยู่

เพราะมานระย้าสี่ขาบางเบาครบรอบเตียงเอาไว้ทำให้เด็กชายมองเห็นน้องได้ไม่ถนัด ซ้ำเตียงนอนก็สูงมาก สูงจนหม่อมลัลนาต้องช่วยอุ้มบุตรชายให้ขึ้นไปนั่งบนเตียงด้วยกัน และเพราะการช่วยเหลือของหม่อมแม่ซึ่ง

เป็นไม้เบื่อไม้เมากับเขามาจนนั่นเอง ทำให้เด็กชายเกิดการต่อต้านน้อยๆ
ทำที่เป็นไม้สนใจจะดูน้องต่อหน้าหม่อมแม่ขึ้นมา

โถ...หม่อมแม่ไม่ต้องมาอุ้มเขารื้ออก เขาจะโตมากแล้วนะ อีกร่างเขา
ก็ไม่ได้อยากเห็นน้องเท่าไรด้วย เขาจะอยากเห็นน้องไปทำไม น้องก็คง
หน้าตาเหมือนเจ้าน้องวุ่นวายที่วังเรานั้นแหละ ชอบทำเสียงนำราคาญ วันๆ
เอาแต่ร้องไห้โยเย เขาถามอะไรก็ไม่ยอมพูดด้วย เอาแต่ร้องๆ แล้วก็...ระ...
ร้อง...

ทำที่บายเบียงทำเป็นไม้สนใจจะมองของคุณชายภานุกลับหยุดก็ก็อยู่
แค่ตรงนั้น แทบจะในทันทีที่เด็กชายได้เห็นทารกบนเตียงเต็มตา นั่นเพราะ
เจ้าร่างน้อยที่นอนขาวอยู่บนพูกลูกไม้เนื้อละเอียดตรงหน้าไม่ได้ใกล้เคียงกับ
เจ้าตัววุ่นสองคนที่วังนรังสรรค์เลยแม้แต่กระพิกเดียว ก็น้องตรงหน้าจะตัว
เล็กนิดเดียว นัยน์ตากลมแป้ว ปากเล็กๆ กระจุ่มกระจิมน่ารักขยับไปมา
เหมือนกำลังพูดอะไร ที่ข้อเท้ามีกำไลวงเล็กสวมเอาไว้ มันทิ้งกริ่งกริ่งทุก
ครั้งที่เจ้าตัวกลมขยับตัว และที่สำคัญก็คือ ไม่ร้องสักแอะเลยด้วย!

กิริยาหมดฤทธิ์หมดเดชของบุตรชายที่ชนเป็นอันดับหนึ่ง ซ้ำยังไม่
เคยถูกกับน้องชายซึ่งยังเป็นทารกเช่นกันทำให้หม่อมลัลนาผู้เป็นแม่ขมวด
คิ้ว เธอจัดทำนึ่งให้คุณชายภานุที่บิดนี้เอาแต่จ้องตบน้องตัวเล็กบนเตียง
โดยไม่พูดไม่จาอะไร ก่อนเงยหน้าสบตาคุณหญิงก้อยที่ตามลงมาหนึ่งเคียง
ข้าง ไม่นานคนเป็นแม่ก็อมยิ้มให้กันอย่างมีเลศนัย

“ไหนๆ พี่นุดูดีๆ ชิวาตกลงน้องเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง”

คุณหญิงก้อยกล่าวขณะโน้มตัวเข้าไปใกล้หลาน ซ้อนมือของคุณชาย
ภานุให้ยกไปจิ้มแก้มบุตรสาวตนเอง รายนนั้นก็ไม่ว่า รียบอ้าปากตะครุบ
นิ้วพี่ชายไปกินเพราะคิดว่าเป็นจุกนม

“ฮึะ!”

ความอุ่นร้อนของปากเล็กที่กำลังดูดจ๊วบๆ อยู่ที่ปลายนิ้วทำเอา
คุณชายตัวน้อยขงก เขาอยากจะสะบัดนิ้วออกมาเพราะมันจกจี้เหลือใจ แต่

เพราะกลัวน้องเจ็บจึงยอมหนึ่ง ฟังเสียงหัวเราะน้อยๆ ของน้ำก้อยต่อไป

“น้องผู้ชายไม่น่ารักแบบนี้หรือหน้า ที่สำคัญ...น้องผู้ชายไม่ใส่ กระโปรงแบบนี้ด้วย”

เด็กน้อยชะงักตามคำพูดของคุณหญิงก้อย ก่อนเลื่อนสายตาจาก ใบหน้าน้องลงไปมองที่ชุดกระโปรงสีชมพู และใช้ น้องใส่กระโปรงจริงๆ ด้วย

“น้องเป็นผู้หญิงนี่อะ”

“ก็ใช่ละสิจ๊ะ” คุณหญิงก้อยรับคำ “อีกอย่างน้องก็ไม่ได้ชิววัฒน์ด้วย น้ำ น้องชื่อกัน ที่นี้พี่ชอบน้องหรือยัง”

เด็กชายเงิบ มองก่อนกล่าวตอบเบาๆ “ชอบอะ”

“นั่นถ้าน้ำก้อยยกน้องให้พี่ดูแล พี่จะเอาหรือเปล่า”

คำถามนั้นทำให้หม่อมลัลนาที่นั่งฟังอยู่เลิกคิ้วขึ้นสูง แต่ไม่ทัน ออกปากถามอะไร คีร์ชะเล็กๆ ของบุตรชายตัวแสบก็ฝังกรับน้องไปเป็น ของตัวเรียบร้อยแล้ว

“หม่อมแม่”

ทว่าจู่ๆ เสียงของเด็กชายอีกคนก็ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบนั้น เมื่อ สองผู้ใหญ่หันไปมองก็พบว่าสูงเกินเด็กของคุณชายมินทร์ หรือหม่อม ราชวงศ์นฤมิตรินทรานุกร บุตรชายคนโตของหม่อมลัลนา กำลังยิ้มและ เดินเข้ามาภายในห้องด้วยจังหวะทำนอง

“อ้าว มาถึงแล้วหรือชายมินทร์ มานี่ มาดูน้องใกล้ๆ ลีจ๊ะ”

การมาถึงของบุตรชายคนโตทำให้หม่อมลัลนายิ้ม กวักมือเรียกบุตร ชายให้มาใกล้ๆ เพื่อดูน้องด้วยกัน

จังหวะนั้นเองที่เจ้าตัวกลมบนเตียงมองเห็นผู้มาใหม่ ปากเล็กที่ดูตื้นี่ว ของคุณชายภานุอยู่จึงคลายลงทันใด ก่อนมีอ้นน้อยจะดันมือคุณชายภานุออก หันไปสนใจคุณชายมินทร์อย่างจริงจังจึงพลางส่งเสียงทักทาย

“แอ้”

เสียงน้องทำให้คุณชายผู้มาใหม่มองตาม ทว่าในขณะที่บุตรชายคนโตของวังนรังสรรค์กำลังจะเอื้อมมือขึ้นลูบแก้มน้องตัวกลมบนเตียงอย่างนึกเอ็นดู

เฝียะ!

ฝ่ามือของคุณชายนุกก็ตีเข้าที่มือพี่ชายตนเองอย่างแรง ก่อนเบี่ยงกายขวางกั้นน้องเอาไว้ไม่ให้อีกฝ่ายมองเห็น

“ชายนุก!” หม่อมลัลลนาผู้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างเบิกตากว้างใจกิริยาของบุตรชายคนที่สอง เพราะแม้จะตื้อตึงเช่นไร แต่เรื่องต่อยุติหรือใช้ความรุนแรง เธอไม่เคยพบเจอจากบุตรคนไหนเลยสักครั้ง

เมื่อคุณชายภานุได้ยินเสียงดุของหม่อมแม่ ซ้ำพอดันไปยังเห็นใบหน้ายักษ์มองมาก็ได้สติ ปากร้องขอโทษพี่ชายคนโตไปวๆ ก่อนจะวิ่งหน้าตั้งนำร่างแบบบางของหม่อมแม่ที่บัดนี้ควักพริกชี้หูสวนออกมาจากกระเป๋เตรียมทำโทษเขาเรียบร้อยแล้ว!

“หยุดเดี๋ยวนี้ละชายนุก! ใครสั่งใครสอนให้ลงไม้ลงมือกับคนอื่น! หยุดนะเจ้าลูกบ้า หยุดดดด!”

ทว่ามีหรือที่คุณชายจอมแสบอย่างเขาจะหยุดเท่าไร เด็กน้อยออกวิ่งป้อนำหม่อมแม่ไปแล้ว ที่สำคัญหม่อมแม่ก็ตามเขาอย่างไม่ลดละด้วย!

แง! เขาก็ขอโทษพี่มินทร์ไปแล้วไง! อีกร่างพี่มินทร์ก็ผิดที่มายู่กับของของเขา! น้ำก้อยบอกแล้วว่าจะยกน้องให้เขา! เพราะงั้นน้องก็เป็นของเขา!

เป็นสมบัติของเขา!!!

๑

ชายหนุ่มผู้มีเรื่องทุกข

หลายปีต่อมา...

การจลาจลอันคับคั่งบนถนนมังกรทองเช่นถนนเยาวราช กำลังแออัดไปด้วยรถรามากมายซึ่งปล่อยมลพิษขึ้นสู่อากาศไปสู่กับแดดยามสายของบ่ายแก่ๆ ที่แผ่ไอความร้อนแสนทารุณลงมาบนโลก เหล่ากระรอกที่ปกติจะวิ่งวุ่นไปมาบนสายไฟฟ้าของกรุงเทพมหานครจำใจต้องหลบเร้นกายอยู่ใต้ท่อน้ำเสีย หหมดโอกาสที่พวกมันจะได้เที่ยวเล่นอย่างที่เคยจะเป็น ได้แต่รอคอยและมองพระอาทิตย์ตาปริบๆ ว่าเมื่อไรหนอมันจะได้ออกไปข้างนอกเสียที

ทว่าแสงแดดที่กำลังแผดเผากลับไม่ได้ทำให้ร้านทองหวงหลงของบ้านเกดหลีรีเป็นเต็อดเป็นร้อนอย่างเช่นพวกกระรอกเลย ข้าภายในร้านขนาดสี่คูหาซึ่งมีทองรูปพรรณนับพันเส้นวางเรียงรายอยู่ในตู้โชว์ยังเย็นฉ่ำราวกับโลกคู่ขนาน นั่นเพราะเขียนทองเจ้าของร้านเช่นเสี่ยฮวงติดเครื่องปรับอากาศถึงสี่เครื่องไว้คอยให้บริการลูกค้าที่เข้ามาจับจ่ายซื้อ-ขายทองในช่วงเทศกาลตรุษจีน

ณ มุมหนึ่งของเคาน์เตอร์ร้านทองซึ่งลูกค้าทั้งขาประจำและขาจรแวะเวียนเข้ามาไม่ได้ขาด มีชายหนุ่มท่าทางดีคนหนึ่งกำลังนั่งทำหน้าอมทุกข์ อดใจอยู่บนเก้าอี้ตัวประจำ แสงแดดส่องกระทบจนทองคำในตู้สะท้อนให้ใบหน้าหล่อร่ำของเขาล้นเหลืออร่ามเปล่งประกายราวพระพุทธรูปตามวัดตามโบสถ์จนตากับยายแท้ๆ ที่เฝ้าดูอยู่อยากจะยกมือไหว้ ร้างสูงโปร่งนั่งอยู่ตรงนั้นมาค่อนวันแล้ว นั่งนิ่งมองปลายนิ้วมือของตนเองอย่างตั้งใจ ซึ่งตัวเขายกมันขึ้นมาแทบจะเสมอบนหน้าเพื่อจ้องมอง

“เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจซึ่งยานยาวราวมีเรื่องทุกข์ของหลานชายคนโปรด ทำให้สองแก้วร้านทองเช่นเสี้ยวและลักษณะนารีซึ่งนั่งดูพฤติกรรมหลานมาตั้งแต่เข้าห็นหน้ามองกัน ก่อนฝ่ายสามีจะพยักหน้าหงึกๆ ส่งให้ภรรยาเป็นทัพหน้าเข้าไปถามไถ่อาการคนเป็นหลาน ว่าตกลงไอ้อាកการที่เป็นนะ ฮัวกงกับฮัวมาเช่นทั้งสองสมควรจะพาไปตรวจที่โรงพยาบาลหรือเปล่า

“เฮ้ออออ”

เสียงถอนหายใจที่ซึกจะยานยาวขึ้นทุกทีทำให้ลักษณะนารียอมผละจากสามีที่นั่งพุงพลู่อยู่เคียงข้าง เดินเลียบๆ เคียงๆ ไปตามเคาน์เตอร์ร้านทองด้วยสีหน้าเป็นห่วง เมื่อถึงตัวหลานชายหล่อนก็ยกมือซึ่งสวมกำไลหยกเอาไว้โอบไปบนไหล่กว้างของอีกฝ่าย ก่อนฝ่ามือเหี่ยวยุ่นจะลูบไปมาเบาๆ อย่างเช่นชอบทำสมัยหลานยังเด็ก

“หนู ไม่สบายใจอะไรหรือเปล่าล่ะลูก”

น้ำเสียงสบายหูที่คุ้นชยภานุ หรือหม่อมราชวงศ์ภานุภานุณาคันชิน มาแต่เล็กเรียกให้สติทั้งมวลของเขากลับมาอยู่กับปัจจุบัน ชายหนุ่มไม่ได้ตกใจ เขาเพียงละสายตาจากปลายนิ้วซึ่งเคยถูกปากเล็กๆ ของใครบางคนในความทรงจำครอบครองและดูดีจวบๆ อย่างเฝ้ามั่น เบนกลับไปมองทางฮัวมาหรือยายแท้ๆ ของเขาเอง

“เปล่าอะฮัวมา”

คำปฏิเสธอื่นๆ หน้าห้องที่อากัปภิกิริยาที่เป็นมาตั้งแต่เข้าไม่ได้ตรงกับคำ ว่าปกติเลยทำให้ลักษณะนารีเลิกคิ้วขึ้นสูง คนผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อนพินิจ ไบหน้าหลานชายคนที่สองซึ่งมีเค้าโครงไบหน้ามาทางมารดามากกว่าบิดาต่าง จากคุณชายคนอื่นๆ ของวังนรังสรรค์

รูปหน้าเรียวยาวและผิวขาวกระจ่างอย่างคนมีเชื้อจีนผสม ควรจะ เป็นคำพรรณนาถึงหญิงสาวมากกว่าชายหนุ่ม ทว่าคิ้วเข้มชัดเจนและจมูก โด่งเป็นสันกลับบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของบุรุษเพศมากกว่า ยังมีเรียวปากสี อ่อนได้รูปและนัยน์ตาสีน้ำตาลไหม้เจ้าเสน่ห์ หากจะหาจุดที่เจ้าตัวได้รับจาก ทางพ่อคงมีเพียงรูปร่างสูงโปร่ง รูปตรงไหลตั้งไม่คู้ค่อม ยามก้าวเดินดูสง่า ผ่าเผยสมสายเลือดราชินิกุลอีกครั้งหนึ่ง ทว่าอุปนิสัยของเจ้าตัวกลับห่างไกล จากคำว่าคุณชายตามฐานันดรที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เพราะหลานชายคนนี้ไม่ ชอบความเจ้ายศเจ้าอย่างนัก เขาชอบทำตัวสบายๆ อย่างวัยรุ่นปกติ ไม่ชอบ ออกงานสังคม แต่ชอบเที่ยวเล่น ชอบสนุก และติดเพื่อน ฟังดูแล้วอาจ คล้ายเสเพล แต่ขายนุ่ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เพราะเท่าที่คนเป็นยายทราบ แม้ จะชอบเล่นตามประสาวัยรุ่น มีเรื่องผู้หญิงบ้าง ชกต่อยบ้าง แต่เรื่องการ เรียนกลับไม่เป็นสองรองใคร และด้วยรูปลักษณ์บวกกับนิสัยห่ามๆ แต่ก็ ยังเป็นที่ถึงคุณชาย ทำให้หลานคนนี้เป็นที่ถูกอกถูกใจบรรดาสาวๆ ในรั้ว มหาลัยเดียวกันไม่น้อย แต่อย่าได้หลงหรือยอมสยบเป็นเหยื่อของเจ้านี้ ง่ายๆ เชียว ถ้าไม่อยากน้ำตาเซ็ดหัวเข่านะ!

คนเป็นยายพยักหน้ารับความคิดในหัวของตน จำฝังใจว่าหลาน ชายคนนี้ช่างเป็นบุคคลที่อันตรายต่อลูกสาวหลานสาวบ้านอื่นเสียจริง ก่อน จะเดินอ้อมร่างหลานไปนั่งยังเก้าอี้ใกล้เคียง เมื่อนั่งเรียบร้อยตามการ ประคองอย่างห่วงใยจากเจ้าหลานคนเดิม คนแก่ก็จ้องเขม็ง เพ่งจับพิรุณก่อน จะหรีตทาน้อยๆ แล้วจึงคำถามที่สงสัย

“เหม่อลอยแบบนี้...ไม่ใช่ว่าหลานฮั่วมากำลังมีความรักหรือคะ?”

คำถามรุกรุกขาคั่งที่ส่งตรงถึงคุณชายภานุเต็มๆ ทำให้เจ้าตัวชะงักแต่

ไม่ได้ไวยวายออกมา นัยน์ตาที่คล้ายมีเรื่องให้ครุ่นคิดดูไปไหนไปมาราวกับ เจ้าตัวหวนกลับไปคิดเรื่องในใจอีก แต่ก็เดียวเดียวเท่านั้น เพราะชั่วแวบเดียวมันก็กลับมาสงบนิ่ง พร้อมตอบกลับด้วยน้ำเสียงปกติ

“เปล่าอะ”

“ไม่รู้หรือกว่าเวลาโกหก นู่นะเหมือนหม่อมแม่แค่นั้น หึๆ บอก ฮั้วมาแล้วสิ เราไปรักชอบลูกสาวบ้านไหนเข้า ฮั้วมาได้ไปสู้อะได้ถูกคน!”

ชายหนุ่มหัวเราะทำที่จับผิดของยายแท้ๆ เขาสายหน้าย่นย่น ไม่ยอมเปิดปากและไม่คิดยอมรับว่าตน...ได้รักชอบใครเข้าแล้วจริงๆ “เปล่าจริงๆ อะ นู่นไม่ได้รักใคร”

“หรือเราไปทำให้ใครโกรธมา”

“ไม่มีนี่อะ”

“ถ้ามันทำไมพักนี้เราถึงได้ทำตัวแปลกๆ อย่างเช่นนั่งจ้องนิ้วตัวเอง แล้วถอนหายใจ!” คนเป็นยายเริ่มมีน้ำโท “ไหนมาดูสิ ไอนี้มันมันมีอะไรดี นักหนา มาให้ฮั้วมาดูหน่อย!”

ว่าจบลักษณะนารีก็คว่ำหมับเข้าที่ปลายนิ้วของหลานชาย และนั่นทำให้ เจ้าตัวอุทานเสียงสูง

“อ๊า!”

ก่อนจะสะบัดนิ้วออกจากราวกับเขาหวงแหงนตำแหน่งปลายนิ้วนั้นเสีย เหลือเกิน ดังว่ามันเป็นพื้นที่สงวน ห้ามใครๆ มาแตะต้อง...

แม้ลักษณะนารีจะรู้สึกแปลกใจกิริยาแปลกตาของหลานชาย ทว่าคนเป็นยายก็ไม่คิดบิบบังคับหากหลานไม่พร้อมจะบอก นั่นเพราะหลานคนนั้น เหมือนมารดาซึ่งเป็นลูกสาวคนโตของตนตั้งแต่ไปหน้าย่นอุปนิสัย ตนจึงรู้ว่าจะล้วงความจริงจากคนปากแข็ง คนไม่รู้จักตัวเองได้อย่างไร มือเหี่ยวชรา ของคนมีผมสีดอกเลาจึงลูบศีรษะคุณชายภานุเบาๆ พลังชวนถามคำถามอื่น...แต่จุดประสงค์ของคำถาม หึๆ ยังคงเดิม

“ฮั้วมาว่าจะถามนู่นหลายทีแล้วว่าสองสามอาทิตย์มานี้หนูทะเลาะกับใคร

ที่วังนรังสรรค์หรือเปล่า ถึงได้มานอนมาค้างอยู่ที่บ้านฮัวมาทุกวัน นี่ขนาดจะเปิดเทอมอยู่รอมร่อแล้วยังไม่ยอมกลับวังเลย”

“นุ๊กก็แค่เห็นก๊วนใหญ่ๆ อยู่ที่ร้านกาแฟ ก็เลยมาช่วยดูพวกคนแก่ที่นั่นให้”

“คนแก่ที่ว่าหมายถึงฮัวกงสินะ เพราะฮัวมายังสาวอยู่”

ชายหนุ่มแก้มเล็กคิ้วขึ้นสูงตามท่าทางคนเป็นยายที่ทำได้ก่อนหน้าราวกับจะถามว่าแน่ใจหรือว่ายังสาว ก่อนจะถูกอีกฝ่ายหยิกจนแขนเขียว เพราะริอ่านล้อเลียนท่าน

“แต่ฮัวมาเดาว่ามี โดยเฉพาะเวลาที่หม่อมแม่เฒ่า. มานุจะเลี้ยงคุณด้วยตลอด...ทะเลาะกับหม่อมแม่หรือลูก”

“เหอะ ใครจะกล้าล่ะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเพราะอะไร”

“ก็เพราะนุ๊ก...” ชายหนุ่มลากเสียงยาวก่อนโน้มกอดเอาผู้เป็นยาย “เดี๋ยวพอเปิดเทอมนุ๊กจะวุ่น ไม่มีเวลามาหาคนแก่ เอ๊ย! คนหนุ่มคนสาวที่นั่นอีก ตอนนั้นมีเวลาว่างก็เลยมาทำหน้าที่หลานชายที่ดีที่จะได้รับสืบทอดสมบัติและกิจการของบ้านเกตน์ลีสี่ต่อไป”

“เฮ้อ! ปากแข็งให้ได้ตลอดรอดฝั่งเถอะ” คนเป็นยายเอ่ยอย่างยอมแพ้ แต่ปากกำลังยิ้มกว้าง สองมือก็กอดตบหลานชายจอมอู้อ้อผู้ที่คิดจะสืบทอดบิดตนไปด้วย “ก็ดีเหมือนกัน ‘คนหนุ่มคนสาว’ ที่นี้จะได้มีหลานชายมาอยู่เป็นเพื่อน”

“ใช่ซะ มีนุ๊กอยู่ ฮัวกงฮัวมาต้องกระชุ่มกระชวยหัวใจแน่นอน”

“หลานรัก!”

“งั้นให้ทองหลานรักสักร้อยบาทได้ไหม”

“แค่ร้อยเดี๋ยวจะพอหรือลูก!”

เสียงขงที่นั่งจิบชาชิงฟังบทสนทนาตลอด มองท่าทางกอดกันกลมโคลงกันไปก็โคลงกันมาของสองยายหลานอย่างรำคาญใจ เขาส่งเสียงไปถาม

อาการแปลกๆ ของเจ้าหนูว่ามันเป็นอะไรแน่ แต่เมียแก่ของเขากลับไม่ทัน
เหลี่ยมหลาน โดนพาเมียขงประเด็นไม่พอ ยังเสียทองให้มันเป็นร้อยบาทอีก!
คิดแล้วก็เหมือนโดนลูบคม เขียนทองผู้เป็นตาจึงพูดขัดบรยาการออกไป
ทันที

“กระซุ่มกระซวยหัวใจตรงไหนอ้าวไม่เห็นจะรู้สึก! อ้าวว่าหลานชาย
อย่างลื้อนะมันไม่ได้เรื่อง ต้องหลานสาวแบบ ‘ยายหนูก้าน’ ลีถึงจะดี! บีบ
นิ้วได้ ทำขมมอร้อย เอาอกเอาใจเก่ง อ้าวชอบแบบยายหนูก้านมากกว่า!”

เสียงของสามีที่ตั้งมาจากอีกฟากทำให้ลักษณะนารีหยุดกอดรัด
คุณชายภานุในทันใด ไม่ใช่เพราะสามีพูดผิดหู แต่เพราะทันทีที่สามีพูดถึง
ยายหนูก้าน หรือ กนหนัดดา วายะวงศ์ ลูกพี่ลูกน้องของหลานชายออกมา
ร่างหลานในอ้อมแขนก็พลันเกร็งแข็งขึ้นทันที แบบนั้นมันมีพิรุช!

หึๆ ที่แท้ความผิดปกติของเจ้าแสนนี้ ก็มีสาเหตุมาจากยายหนูก้าน
นี่เอง!

ลักษณะนารีคิดก่อนเหยียดยิ้มร้าย อันเป็นยิ้มที่ทำให้คนมองเห็นเช่น
คุณชายภานุสะท้อนในอก เขาโดนจับจุดได้แล้วหรือ!

“หึๆ จะว่าไปแล้วพักหลังๆ มาเนี่ย ฮัวมาไม่เห็นยายหนูก้านเลย ปกติ
น้องจะตัวติดกับนุตลอดเลยนี่...เอ หรือว่า...”

“เปล่าฮะ!”

“ฮัวมายังไม่ทันพูดอะไรเลย”

“กะ...ก็...ก็...”

“หึๆ บอกมานะ เราไปทำอะไรให้น้องโกรธมาใช้เหมตานู”

“นุเปล่า!”

“ทำไมต้องเสียงสูง”

“ก็หนูกลัวฮัวมาไม่เชื่อ”

“อย่าโกหก! เล่ามาว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง!”

ลักษณะนารีแสร้างทำเสียงดู ไม่ยอมปล่อยให้หลานชายกลบเกลื่อน

ความผิดและพาหนีไปเรื่องอื่น คนเป็นยายเริ่มมองออกว่าคงเป็นปัญหาใหญ่ไม่อย่างนั้นตานุกองไม่หนีมาอยู่บ้านตน ไม่ยอมกลับวังนรังสรรค์ตั้งนาน สองนานแบบนี้ คงเพราะไปทำอะไรไว้จึงกลัวแม่ตนเองจะว่า เพราะสำหรับคนที่วังนรังสรรค์แล้ว ต่างรู้ว่ายายหนูก้านเป็นดังดวงใจดวงโปรดของหม่อมลัลลามาตราดาของฝ่ายชาย

เมื่อกล่าวถึงกนกนัตตา ลักษณะนารีก็นึกถึงเด็กสาวผิวขาวผอมยาวน่ารัก บุตรสาวเพียงคนเดียวของคุณหญิงก้อย พระญาติข้างพระมารดาของหม่อมเจ้ากิตติกร สามีของหม่อมลัลลามาตราดา ตอนยังเด็กเพราะคุณหญิงก้อยและสามีเป็นหมอจึงไม่ค่อยมีเวลาว่าง ทุกเย็นหม่อมลัลลามาตราดาจึงคอยรับยายหนูก้านกลับจากโรงเรียนพร้อมบุตรชาย เอาเกมมาเลี้ยงมาเล่นที่วังนรังสรรค์ รอคอยทั้งหมอดลและคุณหญิงก้อยเลิกงานถึงมารับลูกสาวกลับไป ยายหนูจึงโตมาพร้อมๆ คุณชายวังนรังสรรค์ เป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง ของวังนรังสรรค์ ทางบ้านเกตุณีสิริเองก็คลุกคลีกับยายหนูก้านมาตลอด เพราะหลายครั้งแกจะตามหม่อมลัลลามาตราดาและเหล่าคุณชายวังนรังสรรค์มาค้างที่ร้านทองด้วย และเพราะตัวหล่อนกับสามีไม่มีหลานสาว จึงเอ็นดูยายหนูก้านเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเสียสว่งที่จะมากหน่อย เพราะเวลายายหนูก้านมาเที่ยวที่ จะคอยมาบีบมานวดอย่างทีหลานชายแท้ๆ ไม่ทำกัน ทว่าที่น่าแปลกอยู่หน่อยคือ ยายหนูแก้มแดงคนนี้ติดตามแจตั้งแต่เด็ก ทั้งที่บุตรชายวังนรังสรรค์มีกันตั้งสี่คน ข้าคนที่แกเลี้ยงยายหนูบ่อยที่สุดก็คือตานุกองเอง แต่แกก็ยังเดินตามพี่นุแจเหมือนรู้ว่าใครใจดีที่สุด

เหมือนรู้ว่าใครรักแกที่สุด

ลักษณะนารีแอบอมยิ้มยามคิดเรื่องตะมุตะมิในใจ แต่พอเงยหน้าขึ้นมองแล้วยังเห็นหลานชายทำท่าทางอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่ยอมคายความจริงก็รีบถลึงตาใส่ “ยังไม่รีบพูดความจริงออกมาอีก!”

“นะ...นุกก็แค่อยากจะปล่อยๆ ยายนั้นบ้าง” คุณชายภานุยกมือกอดอก “ยายก้านโตเป็นสาวแล้ว จะมาติดแห้งก็อยู่กับนุตลอดได้ไง นุ

รำคาญเลยไล้ไป”

“อ้อ...หรือ...”

แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้ถามซักไซ้ หรือใครจะหาทางหนีทีไล่ให้ตัวเอง ต่อ ประตูร้านทองหรงหงก็เปิดออกอย่างแรงพร้อมการมาถึงของชายหนุ่ม ร่างสูงโปร่งสองคนซึ่งมีใบหน้าเหมือนกันเยียบ เยียบ...เดี๋ยว นี่มันฝาแฝด บัง!

“อ้าว ไอ้พวก ‘รักยม’ แกมาทำอะไรกันที่นี่!” คุณชายภานุถามเสียงดังลั่น ท่าที่เล็กลั่นเมื่อก็หายไปแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าน้องชายแท้ๆ ของตน

“เดี๋ยวเถอะนู เรียกน้องดีๆ ลี”

ลักษณะนารีวาก่อนจะหันไปรับไหว ‘ชายนนท์ ชายสณห์’ หรือก็คือ หม่อมราชวงศ์ศิวานท์รังสี กับ หม่อมราชวงศ์กิตติกรรังสรรค์ ซึ่งยืนหอบแฮกๆ ทำสีหน้าแตกตื่นอยู่ตรงประตูกระจก

“เฮียนู! / แย่แล้ว!”

สองคุณชายในวัยยี่สิบต้นๆ เอ่ยขึ้นพร้อมกัน และนั่นทำให้พี่ชายเช่น คุณชายภานุเริ่มเอะใจ สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจังเอาจริงอย่างที่น้องๆ อีกสองคนคุ้นเคยก่อนไปทางกลัวๆ

“อะไรของพวกแก มีอะไรจะพูดก็รีบพูดมา!”

“ก็ย้ายก้านนะลีเฮีย!”

“ย้ายนั้นทำไม”

คุณชายทั้งสองหันหน้ามองกัน ก่อนจะพยักหน้าตกลง แล้วประกาศกร้าวเสียงดังดังว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

“ก็ย้ายนั่นแหละ! ตอนหนีไปเที่ยวแพที่เมืองกาญจน์กับผู้ชายหนุ่มแล้ว!”

“อะไรนะ!”

คนที่น้อยครั้งจะแสดงอารมณ์รุนแรงกับคนในครอบครัว ครั้นจะแสดงก็เล่นเอาคนรอบข้างสะดุ้งโหยงไปตามๆ กัน ลักษณะนารีเบิกตากว้างใจมองตามร่างสูงโปร่งของคุณชายภานุที่ผุดลุกขึ้น เดินดุ่มๆ ผ่านเคาน์เตอร์

ร้านทองไปทางสองห้องชาย ทำท่าราวกับจะไปตีห้องๆ ๒ อย่างนั้น เป็นเหตุให้ตัวหล่อนต้องรีบวิ่งไปดึงเอาไว้ ทั้งที่รู้ว่าชายหนุ่มไม่เคยทำห้อง แต่ท่าทีของเจ้าตัวในตอนนั้นมันน่าหัวน้ำใจจริงๆ

“นุๆ ใจเย็นก่อนลูก!”

ทว่าชายหนุ่มร่างสูงโปร่งกลับไม่สนใจเสียงฮัวมาของตน เขากำลังเขม็งไปทางชายฉันทชายสณฑ์ที่เดินถอยหลังหน้าซัดไปไกลแล้วถามเสียงกร้าว “ฉันสั่งให้พวกแกแผ่ยายก้านเอาไว้ไม่ใช่หรือ! แล้วยายนั้นโผล่หัวไปแพ่ได้ไฉนวะ!”

ชายฉันทชายสณฑ์หันหน้ามองกันเล็กน้อย จริงอยู่ที่เขาสองคนถูกสั่งให้ดูๆ ยายหนูก้านไว้ แต่ว่าเรื่องนี้เขาตัดสินใจกันเองได้ที่ไหน ก็หม่อมแม่ นะ...

“เรื่องนั้นอย่าเพิ่งมาซักไซ้กันตอนนี้เลยเฮีย พวกหนาก็เพิ่งรู้ไม่นาน ว่ายายก้านหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายแล้ว”

คำว่าหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายที่สองห้องชายเอ่ยให้ได้ยินอีกเป็นครั้งที่สอง ทำให้เส้นประสาทตรงขมับของคุณชายภานุกระตุกไม่หยุด

“แล้วใครอนุญาตให้ยายนั้นไป! อาดลไปไหน อาดลยอมให้ยายโกโง่งไปฉนั้นหรือ!” ชายหนุ่มถามน้ำเสียงไม่พอใจ พาลโกรธไปถึงหม่อมหลวง ดลวัฒน์บิดาของกนกนิตดาด้วย

“อาดลไม่อยู่ ที่วังวายุวงค์มีแต่น้ำก้อยคนเดียว สณฑ์ว่าพี่นุไปคุยกับน้ำก้อยเองเถอะว่าทำไมถึงปล่อยให้ยายก้านไปเที่ยวแพกับผู้ชายได้! อ้อไม่ได้ไปเที่ยวธรรมดาด้วยนะ แต่ไปแบบค้ำคิน!”

“ค้ำคิน!”

“สองคินด้วยเฮีย!”

เพียงแค่นั้น แค่นี้ยีนคำยืนยันว่ายายโกโง่งซึ่งเขาสู้อุตสาห์ ‘ประคบประหม่ม’ มาตั้งแต่อ่อนแต่ออกโรงดักดานไปค้ำคินกับผู้ชายไกลถึงเมืองกาญจน์ แถมยังไปถึงสองคิน! คุณชายภานุก็สติแตก เขามองเจ้านองสอง

หน่ออย่างข่มขวัญราวจะกินเลือดกินเนื้อ ก่อนพลักทั้งคู่ออกไปให้พ้นทาง แล้วพุ่งตัวออกจากร้านทองหวงหลง ลืมแม่กระทิงหันไปล่าลาฮ้วงฮ้วงมาที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านหลัง

ลักษณะนารี เลี้ยฮวง คุณชายนन्हและคุณชายสณฑ์มองร่างสูงโปร่งที่ก้าวอาดๆ ขึ้นรถฮัมเมอร์สีเงินยวงที่จอดเทียบอยู่ริมทางเท้าหน้าร้านทอง ก่อนจะออกตัวไปด้วยความเร็วสูงจนรถด้านหลังที่โดนตัดหน้าพากันเบรคเอี้ยดบีบแตรลั่น โดยที่คุณชายภานุไม่รู้ตัวเลยว่าที่ด้านหลังของเขา สองน้องชายที่กำลังทำท่าทางตกอกตกใจในตอนแรก บัดนี้กำลังหันหน้ามองกันแล้วยกคิ้วให้กันอย่างมีเลศนัย หึๆ

๒

กระตุกหมวดหมี่

มือเรียบบอบบางซึ่งมีแหวนเพชรน้ำงามเพียงวงเดียวประดับเอาไว้เอื้อมรับถ้วยน้ำชาอุณหภูมิกำลังดีมาจากมือของคุณหญิงก้อยผู้เป็นสหาย และพระญาติข้างสวามี ก่อนเจ้าของลำแขนอ่อนชิวเนียนจะยกถ้วยกระเบื้องถ้วยเดียวกันนั้นขึ้นจิบพอเป็นพิธี สุดท้ายวางมันกลับลงไปบนจานรองที่ถือไว้ด้วยมืออีกข้างแล้วเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาที่นั่งทำหน้าที่เหมือนขบคิดสิ่งใดอยู่ก่อนเลิกคิ้วตั้งคำถาม

“ทำไมแกถึงได้ดูลูกลี้ลูกลั่นกันนะไอ้ก้อย”

หม่อมลัลลนาที่วันนี้มาเป็นแขกที่วังวายุะวงศ์เอ่ยถามด้วยท่าที่สงบนิ่ง นัยน์ตาทวนจ้องมองเพื่อนสนิทที่กำลังแสดงท่าทีอย่างทีพูด เมื่ออีกฝ่ายได้ยินก็ถอนใจ เอ่ยตอบทันทีไม่มีติดออก

“แล้วจะให้ฉันอยู่เฉยรีไร ทั้งลูก ทั้งหลาน ทั้งเพื่อน แฮ้อ!”

“ใช่สิ แกต้องเฉยไว้ เชื่อกะเดี๋ยวไอ้เจ้าลูกบ้าของฉันมันต้องโผล่หัวออกมาจากรูแน่! ที ออกมาให้ฉันขยำและสารภาพทั้งหมดว่าเจ้านั้นทำอะไรหลานรักของฉันไว้บ้าง!”

หม่อมลัลลนา นรั้งสรรค์ ณ อยุธยา กล่าวก่อนยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบแก้แรงอารมณ์ที่ตีขึ้นพับๆ อีกครั้ง พักต่อมาจึงค่อยชะงัก เอ่ยเสริมถึงเรื่องสำคัญที่ควรเตือนเพื่อนสนิทเอาไว้ “อ้อ! แล้วอย่าลืมสั่งให้เปิดประตูรั้ววังวายุวงค์ไว้กว้างๆ ด้วยล่ะ ไม่อย่างนั้นประตูวังแกถูกรถลึบล้อของลูกชายฉันชนกระเด็นกระดอนตอนขับพุ่งเข้ามาไม่รู้ด้วย”

“ยังจะพูดเล่นอีก”

“ฉันพูดจริง ก็รถของตานุ่มนใหญ่ยังกับรถลึบล้อจริงๆ นี่นา เพราะสามี่แกเลย ตานุ่มนถึงบ้าซื้อไอ้รถลึบล้อนั่นมาขับนะ”

คุณหญิงก้อยหัวเราะยามนี้ถึงรยฮัมเมอร์ คันโตของหลานชายตัวแสบ ซึ่งถ้าวางตามจริง รถคันนั้นก็ใหญ่โตอย่างกับรถลึบล้อจริงๆ นั่นแหละ ใหญ่ราวกับรถถัง ขับออกถนนที่เล่นเอาเต็มเลนเลยทีเดียว

คิดได้ตั้งนั้นนายหญิงวังวายุวงค์ก็หันไปสั่งการตามคำแนะนำของหม่อมลัลลนา ด้วยตัวหล่อแสนจะเชื่อว่าหลังจากเพื่อนสนิทส่งบุตรชายฝาแฝดอย่างชายหนุ่มที่ชายสนนี้ไปบอกข่าวสำคัญแก่ชายหนุ่ม เจ้าหลานที่ทำตัวเหมือนหนีความผิดอะไรอยู่ต้องรีบพุ่งมาที่วังวายุวงค์ดังที่คาดไว้จริงๆ แน่ เพราะใครๆ ต่างก็รู้ว่าถึงแม้ชายหนุ่มจะมีนิสัยเหมือนหมีเวลาจำศีล ไม่ค่อยสูงส่งหรือยุ่งเกี่ยวกับความวุ่นวายใดๆ แต่มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นที่ทำให้เจ้าหมีตัวนี้กลายเป็นหมีป่าโมโหร้ายขึ้นมาได้ นั่นก็คือเรื่องของยายกำน บุตรสาวเพียงคนเดียวของหล่อนนั่นเอง

คุณหญิงก้อยคิดก่อนจะหันกลับมาสนใจเพื่อนสนิทต่อ ไม่ลืมเอ่ยปรามเพื่อนที่ยกน้ำชาขึ้นจิบไม่หยุด...ตนรู้ ลัลลนากำลังไม่พอใจบุตรชายคนที่สองมาก นี่ถ้าชายมินทร์อยู่ที่ไทยด้วยก็คงจะตีหรือจะ ได้ช่วยห้ามหม่อมแม่ของเขาได้

“เด็กๆ ก็แค่ทะเลาะกันเท่านั้น แกอย่าอะอะไปเลยลูกไม้ เดี่ยวมันจะเป็นเรื่องใหญ่”

“ทะเลาะอะไรถึงทำให้ยายกำนหนีไปอยู่กับท่านหญิงเมฆที่เวียงอินทร์

ตั้งนานสองนาน” หม่อมลัลลนาเกริน “ที่สำคัญตามที่คุณที่ควรห้ามน้องก็ยังไม่ยอมให้หนีไปซะเฉยๆ ไหนว่าจะดูน้องไป ชูคนนั้นคนนั้นไม่ให้ยุ่งกับยายก้าน เหอะ แก่เชื่อเถอะว่าที่ตามไม่ห้ามซ้ำยังหดหัวหายต่อมไปแบบนี้ก็เพราะเป็นตัวก่อเรื่องไว้กับน้องนั่นแหละ! คิดแล้วมันน่าเอาไม่เฉอะราตีกระหนาบนัก! สงสัยตอนเด็กๆ ฉันให้กินพริกขี้หนูสวนน้อยเกินไป!”

“ยายก้านอาจจะแค่ต้องการหาที่เสียบๆ อ่านหนังสือสอบ แกก็รู้ว่าช่วงเอนทรานซ์เด็กทุกคนต้องการสมาธิ อีกอย่างไปอยู่กับท่านหญิงเมฆที่เวียงอินทร์ก็มีทั้งเสด็จป่าป้อนกับคุณชื่นต้นห้องอยู่ด้วย ฉันว่า...”

“แกไม่ต้องมาพูดผ່อนหน้าให้เบิ่นเบาเลยไอ้ก้อย แกเองก็มีความผิดที่ไม่บอกฉันแต่แรกว่าเด็กสองคนมีปัญหากัน ให้ฉันรู้เรื่องตอนยายก้านกลับมารุงเทพฯ แล้ว นี่ถ้าหลานสาวฉันเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ฉันจะเอาไม่ฝ่าเฉอะราตีกระหนาบแกด้วยอีกคน!”

คุณหญิงก้อยนั่งฟัง ออดซึนซมเพื่อนสนิทเช่นหม่อมลัลลนาไม่ได้ ทั้งที่อีกฝ่ายเพิ่งรู้เรื่องเด็กๆ สองคนไม่ลงรอยกัน ยังเดา ยังสาวต่อเอาเองจนถูกทางได้ขนาดนี้ “ใจเย็น ยายก้านก็ลูกฉันนะ ส่วนตามุนะฉันว่าหลานก็แค่อารมณ์เด็กผู้ชาย อาจอายที่น้องสาวตามเกาะเกาะอยู่เรื่อยก็เลยรำคาญปลั่งปากพูดจาไม่ได้ออกไป แต่คงไม่ได้คิดจะไล่จริงๆ หรือ?”

คำพูดของคนตั้งใจจะผ່อนเบาทำให้หม่อมลัลลนาที่กำลังยกขาขึ้นจับเป็นรอบที่หกหันขวับทันที

“ไล่? เตี้ยว ก็ไหนแกบอกว่าจะรู้เรื่องไง!”

“อะ! ฉันพูดแบบนั้นหรือ?”

“หึ แกรู้สินะ”

“มะ...ไม่ ฉันแค่...”

คุณหญิงก้อยอีกอัก จะว่ารู้มันก็ไม่ใช่ทั้งหมดหรอก นั่นเพราะบุตรสาวอย่างกนกนัดดานะแสนจะเก็บคำ ที่เล่าก็แค่ผิวเผินเท่านั้น แต่คนเป็นแม่เช่นตนรู้ดีว่าเนื้อหาของเรื่องต้องมีอะไรมากกว่าที่ลูกบอก ไม่อย่างนั้น

บุตรสาวคงไม่นอนชมร้องให้อยู่ตั้งหลายต่อหลายวัน

“เล่ามาเดี๋ยวนี้ละ! ไม่อย่างนั้นฉันจะให้หลานชายสุดที่รักของแกได้ เจอมากกว่าไม้ฝาเฉลอราแน่! ฉันเป็นแม่ที่ชอบทารุณลูก แกไม่รู้หรือ!”

“ใจเย็น นั่งลงก่อน อย่าวุ่นวาม”

คุณหญิงก้อยร้องห้ามพอดีกับคุณพนักงานคนหนึ่งของวังวายุวงค์ เดินปรีเข้ามาภายในห้องรับแขก

“คุณหญิงคะ คนเฝ้าประตูวังวอมาบอกว่าคุณชายนุกำลัง”

บรีน!!!

และไม่ต้องรอให้คุณพนักงานกล่าวจบ หนึ่งนายหญิงวังวายุวงค์กับ อีกหนึ่งนายหญิงวังนรังสรรค์ก็รู้ถึงประโยคถัดมาได้จากเสียงยานพาหนะ แสนุดตันที่ดังกระหึ่มขึ้น เสียงซึ่งทั้งสองเชื่อเหลือเกินว่าเจ้าของผู้ขับขี่คง เหยียบมามิดแบบไม่ตะเข้บเลย!

คุณหญิงก้อยจำได้ดีว่านั่นเป็นเสียงรถฮัมเมอร์ของหลานชาย เพราะ รายนั้นเที่ยวไปเที่ยวมาที่วังวายุวงค์บ่อยจนตนจำได้ จึงรีบหันไปมองยัง เพื่อนสนิททันทีและกล่าวเสียงจริงจัง “อย่าดูถูก อย่าตีลูก ชายนุกเขาโตแล้ว ฉันขอแค่นั้น”

หม่อมลัลลนาหัวเราะที่ก่อนจะวางถ้วยชาและจานรองเข้าชุดลงบนโต๊ะ มีอบางจัดเสื้อผ้าตนเอง ขยับทำนอง และทำใบหน้าให้ดูดุตันที่สุดเพื่อข่มขวัญ ลูกชาย

“ได้...อย่างนั้นฉันจะใช้ไม้รวมกับหลานชายสุดที่รักของแกก็แล้วกัน หี”

หม่อมราชวงศ์ภาณุภานุณาณผู้ยังไม่รู้ว่านอกจากน้ำก้อยคนดีแล้ว ยังมี แม่เลื้อร้ายของเขาเฝ้ารออยู่ เปิดประตูผางออกมาจากรถแล้วเดินดุ่มๆ ใบหน้าดุตันเอาเรื่องเข้าไปในวังวายุวงค์ วังซึ่งเขามาเยือนบ่อยราวบ้านหลัง ที่สองของตนเอง คุณแก้วกานดา คุณพนักงานของวังปรีออกมารับ รายงาน

ว่าน้ำก้อยอยู่ในห้องรับแขก และกำลังจะบอกต่อว่ามีใครอีกคนอยู่กับน้ำก้อยด้วยแต่เขายกมือโอบกบดไม่สนใจฟัง นั่นเพราะเขาสงเกตว่าใครอนุญาตให้ยายโกโง่งหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายเท่านั้น

ให้ตายเถอะ เขาเกลียดคำว่า ‘หนีไปเที่ยวกับผู้ชาย’ นี้จริงๆ!

ชายหนุ่มขบกรามสะกดอารมณ์จนซีกหน้าขึ้นเป็นเส้นคมสัน เลี้ยวจนสุดโถงทางเดินเขาก็ถึงห้องรับแขกของวังวายุวงศ์แล้ว และเขาก็จะได้เจอน้ำก้อย จะได้ถามให้หายข้องใจว่าน้ำก้อยอนุญาตให้ยายก้านไปเที่ยวกับผู้ชายนั้นหรือ ถ้าใช่แล้วน้ำก้อยยอมได้อย่างไร แต่ถ้าไม่ใช่ ถ้ายายนั้นหนีไปเอง ที! เขานี้แหละจะเป็นคนไปลากยายนั้นกลับมากรุงเทพฯ!

คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็ยิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก เดินอีกสามสี่ก้าวก็มองเห็นทางเข้าที่เป็นป่าหยาบ นั่นไง เขาเห็นน้ำก้อยนั่งหันหลังอยู่บนโซฟาแล้วทว่าพอยิ่งเดินเข้าไปใกล้อะไรๆ มันก็ยิ่งชัดเจน ในตอนนั้นเองเขาถึงได้เห็นบุคคลอีกหนึ่งที่หนึ่งไขว่ห้างหันหน้าออกมา และเพียงแค่นี้ซีกหน้านั้นแวบเดียวเท่านั้น...

ขาที่กำลังก้าวฉับๆ ของเขาก็หมุนกลับ เตรียมจะเผ่นย้อนไปทางเดิมทันที!

ว้าก! นั่นมันหอมแม่นี้หว่า!

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ชายนู!”

เสียงที่ดังขึ้นไม่ได้แข็งกร้าว แต่มีอำนาจบางอย่างทำให้ตัวเขาเชื่อฟังได้เสมอ คุณชายภานุที่ตั้งทำหนี้ยุติปฏิบัติกิจของตนเองทันทีราวกับร่างกายถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้

“หันกลับมา แล้วเดินมาหาแม่! เดี่ยวนี้!”

เสียงนั้นยังคงสั่งอย่างเผด็จการอยู่ทางด้านหลัง และคนเป็นลูกเช่นชายหนุ่มก็จับน้ำเสียงได้ด้วยว่าขณะพูด หอมแม่จอมบงการของเขากำลังอารมณ์คุกรุ่นแค่ไหน

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งยอมหันกลับไปตามคำสั่งมารดาในที่สุด เขาก้าว

ซ้ำๆ อย่างคนยอมแพ้เข้าไปในห้องรับแขกภายใต้ความเงิบและแรงกดดัน ซึ่งหม่อมแม่ของเขาเองเป็นผู้ก่อ เมื่อเดินมาหยุดอยู่ไม่ไกลจากหม่อมแม่ เขาก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นนักเรียนหัวโจกที่โดนเรียกเข้ามารายงานตัวกับอาจารย์ฝ่ายปกครอง ผิดก็แต่สุภาพสตรีในชุดเรียบหรูตรงหน้าไม่ได้ปกครองโรงเรียน แต่เธอปกครองทั้งลูก สามี และวังนรังสรรค์ด้วย!

“อ้าว หม่อมแม่...มาเที่ยวหาน้ำก้อยด้วยหรือคะ” คุณชายภานุกล่าวพร้อมยิ้มแย้มราวกับการได้เจอหม่อมแม่ของตนเป็นเรื่องที่เขาแปลกใจแต่ก็น่าดีใจเสียเหลือเกิน ราวกับว่าเวลานี้สมควรเป็นเวลาที่เขาได้ผูกสัมพันธ์รักใคร่ สถานความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นกลมเกลียว

กลมเกลียวด้วยเลือดเนื้อสิ! หม่อมแม่มาถึงวังวายุวงค์แบบนี้ ต้องรู้เรื่องนั้นแล้วแน่ๆ แกตายแน่ไฉน!

หม่อมลัลลนาที่นั่งไขว่ห้างเอาสองมือประสานกันไว้บริเวณหัวเข่าหรือตามองบุตรชายคนที่สองซึ่งกำลังลูกลูกลั่นกลนคล้ายอยากแผ่นดินเจ้ามือทวงหนี้ก่อนเรียวกปากอ้อมที่แต่มีลิปสติกเอาไว้เพียงอ่อนๆ จะคลี่ยิ้มบาง ไม่ลืมพูดคุยกับบุตรชายอย่างยินยอมเล่นละครตามน้ำไป

“เปล่าจะ ไม่ได้มาหาน้ำก้อย แต่แม่มาหายากันต่างหาก”

คุณชายภานุชะงัก เขารู้สึกใจหายใจคว่ำขณะมองเห็นรอยยิ้มของ ‘มิซาเอะ’ ปราบกฐินมาบนใบหน้ามารดา นั่นไง! หม่อมแม่ตัวดีของเขาเริ่มเข้าเรื่องแล้ว! ไฉนรู้งีงเออะ!

“แม่รู้สึกช่วงหลังๆ มาไม่เห็นน้องไปที่วังนรังสรรค์ของเราเลยเลยสงสัยว่าคงไม่อยากเจอใครที่วังรีเปลา จะโทร. ถาม น้องก็ไม่รับสายแม่คิดหึ่งคิดถึงเลยมาหาแกที่นี้ แต่หนูรู้ใหม่ลูก พอแม่มาถึงน้ำก้อยของลูกกลับบอกว่าน้องไปเที่ยวแพเมืองกาญจน์กับผู้ชายเสียแล้ว...ที่สำคัญ ยังเป็นผู้ชายวัยกัลดมันท์กลุ่มด้วย!”

คำพูดของหม่อมมารดาเป็นดังมีดจี้ใจคุณชายภานุ และในตอานั่นเองที่ชายหนุ่มเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขามาที่วังวายุวงค์เพราะสาเหตุอะไร จึงหัน

ไปทางคุณหญิงก้อยที่นั่งนวดขมับอยู่บนโซฟา

“แล้วน้ำก้อยก็ยอมให้ยายก้านไปหรือฮะ”

“เอ่อ จริงๆ แล้วยายก้านแก..”

“จะอะไรก็ช่าง แต่น้องเป็นผู้หญิงนะฮะ!” ชายหนุ่มกล่าวปิด เพราะการที่น้ำก้อยไม่ปฏิเสธนั้นหมายถึงน้ำก้อยอนุญาต และสิ่งที่ได้รู้ทำให้เขาไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมาก ทว่าคนที่ขัดเขาต่อก็คือหม่อมแม่ของเขาที่นั่งรอทำอยู่

“ใช่ น้องเป็นผู้หญิง และก็เป็นผู้หญิงที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์แล้วด้วย! ไปอยู่ไกลหูไกลตาผู้ใหญ่ ไม่มีใครปกป้อง เกิดพลาดพลั้งขึ้นมาอาจท้องและเสียอนาคต แต่ก็นะ เพราะน้องเป็นสาวแล้วจึงสมควรได้ไปเที่ยวกะหุงกะหนิงกับพวกผู้ชายวัยกัลดมันบ้าง”

“นูไม่ชอบให้หม่อมแม่พูดอย่างนั้น”

“อย่างไรน คิดจะตำหนิแม่ต้องพูดให้ชัดเจน ไม่อย่างนั้นเราจะมีเรื่องกัน”

“นูไม่ชอบให้หม่อมแม่พูดว่ายายก้านไปเที่ยวกะหุงกะหนิงกับไอ้พวกผู้ชายพรรค๋อย่างนั้น แล้วยังทำท่าเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาอีก”

“แล้วมันไม่ธรรมดาทั้งนั้นหรือ”

“มันอันตราย เพราะน้องเป็นผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์!”

“อ้อ รู้ด้วยว่าอันตราย ถ้าอย่างนั้นนูที่เป็นพี่ทำไมไม่ดูน้องให้ดีล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มสะอึก เริ่มรู้แน่แล้วว่าเขาหลวมตัว โดนหม่อมแม่ของตนตะล่อมหลอกให้จนมุมแบบนี้

“ก็... ช่วงนี้นูไม่ค่ออย่าง”

“ไม่ว่างเพราะต้องไปนั่งถอนหายใจที่ร้านทองงั้นสินะ เฮอะ ลูกชายนั้นช่างมีฐานะเยอะจริงๆ”

ชายหนุ่มสะท้านขณะมองมารดาผู้รู้ทันพฤติกรรมของเขาหมดทุกอย่าง อยากรู้จักว่าสายลับของหม่อมแม่ที่แท้เป็นฮั้วกงหรือฮั้วมาของเขา

กันแน่

ที่ว่าความสงสัยของคุณชายภานุก็หยุดลงแค่ตรงนั้น เมื่อหูสองข้างจับเสียงการเคลื่อนไหวบางอย่างได้ ไม่นานเสียงเครื่องยนต์จากยานพาหนะคันหนึ่งก็ดังขึ้นทางด้านหน้าประตู่วัง นาทีต่อมาสองร่างของผู้มาใหม่ก็ปรากฏตัว

๓

แผนลวงสำเร็จแล้ว!

ผู้มาใหม่ไม่ใช่ใครที่โหดแต่เป็นหม่อมราชวงศ์ศิวานนท์รังสีกับหม่อมราชวงศ์กิตติกรรังสรรค์ สองน้องชายฝาแฝดที่คุณชายภานุเพ็งเจอไปเมื่อครูนั่นเอง และทันทีที่เจ้าพวกนั้นเดินเข้ามาเห็นเขายืนจังก่าอยู่พวกมันก็ยิ้มแฉ่งให้ ก่อนจะพากันเดินระริกกระรี่เข้าไปหาหม่อมแม่แล้วทิ้งตัวนั่งลงขนานสองข้างท่าน คนหนึ่งเอียงหัวซบไหล่ อีกคนหอมแก้มพะเน้าพะนอ ส่วนหม่อมแม่น่ะหรือ...

กำลังยกยิ้มมุมปากมองเขาอยู่ ราวกับว่า...เดี๋ยวกๆ ทำไมเขาถึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องนี้นั่นแปลกๆ เหมือนกับเขากำลังโดนทั้งสามรวมหัวกันกลั่นแกล้งอะไรเทือกนั้น

หม่อมราชวงศ์ภานุภูวนาถขมวดคิ้วมองทั้งแม่และน้องอย่างใช้ความคิด เขาทำเรื่องบางอย่างกับยายกำนันไว้เลยกลัวหม่อมแม่จะรู้และดูเขา จึงตัดสินใจหนีไปอยู่ร้านทองของฮ้วงฮ้วงมา ทุกครั้งที่หม่อมแม่โทร. มา เขาพยายามเลี่ยง ทุกครั้งที่หม่อมแม่ไปค้ำที่ร้านทองเขาจะหนีไปอยู่กับเพื่อนไม่ว่าจะมีธุระสำคัญแค่ไหนก็ไม่ยอมโผล่หัวออกมา แม่แต่งงานสังคมที่ต้อง

ไปพร้อมท่านพ่อเขาก็ยังไม่ยอมออก เขาหลบหน้าหม่อมแม่ในทุกๆ ทางและ
 มาตตลอดจนกระทั่ง...วันนี้!

“ไอ้न्हนี้! ไอ้สอन्ह!”

ชายหนุ่มตะโกนกร้าวเรียกชื่อน้องชายสองคนอย่างคาดโทษ เพราะ
 เขาเพิ่งเข้าใจสถานการณ์ทุกอย่างที่ทั้งน้องและแม่รวมหัวกันหลอกเขา นี่
 นอกจากเขาจะโดนตะล่อมให้หลอกตัวเองเรื่องไม่ดูแลยายกำนแล้ว ยัง
 โดนหลอกล่อให้ออกมาจากแหล่งกบดานอีกหรือนี้! และไอ้สองแฝदनราก็
 ช่างเป็นน้องชายที่ดี ช่วยเป็นลูกมือให้หม่อมแม่จัดการเขา

เขาละรักพวกมันจึง!

ชายหนุ่มกัดฟันกรอด ยกนิ้วชี้หน้าน้องชายทั้งสองที่กำลังซบไหล่
 มารดายอมให้หม่อมแม่ลုပ်หัวมันป้อยๆ เพราะทำความดี

“แกสองคน! ฉันขอแข่งให้พวกแกได้เมียแก่!”

สองคุณชายแฝदनพอได้ยินก็แตกตื่นกันใหญ่ หันไปมองหม่อมแม่ของ
 พวกตนอย่างพร้อมเพรียงกัน บ้างเขย่าแขน บ้างทำสีหน้าเหมือนจะร้องไห้!
 ก็แน่ละ ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหม่อมแม่ ที่สำคัญพวก
 เขายังอ่อนต่อโลก ‘ไสยๆ’ ไม่ค่อยทันคน พวกเขายังมีอนาคตที่สดใสรอคอย
 อยู่

พวกเขาจึงไม่ยอมได้เมียแก่!

หม่อมลัลนาไม่ยอมให้พวกลูกชายหลุดประเด็นสำคัญของเรื่องไป
 หล่อกลงทุนไปมาก และวันนี้หล่อนตัดสินใจแล้วว่า จะจัดการบุตรชายคนที่
 สองที่กำลังพาลน้องๆ อยู่ให้รู้ความผิดตน

“เลิกโวยวายแล้วนั่งลงเดี๋ยวนี้มานู! ถ้ายังไม่สงบ แม่จะตีแล้วนะ!”

“ลูกไม้!”

คุณหญิงก้อยที่ยังคงนั่งนวดขมับอยู่ค้ำนคำหม่อมลัลนาขึ้นทันที
 รวากับกำลังเรียกร้องสิ่งที่อีกฝ่ายรับปากเอาไว้ และเสียงนั้นทำให้คนเป็น
 หม่อมถอนหายใจก่อนเปลี่ยนคำพูด

“แม่จะให้กินพริกชี้หูสวนแล้วนะ!”

คุณชายภานุที่รู้ว่าตนคงหนีไปทางไหนไม่ได้อีกแล้วยอมอ่อนลงในที่สุด เขาตัดสติใจเดินเข้าไปปลักหัวและดึงน้องชายสองคนออกก่อนนั่งแหมะลงแทนที่ สองแขนกอดเอวชบอกรมารดาแล้วกล่าวเสียงออดอ้อน

“โธ...หม่อมแม่...”

“อย่ามาอ้อนนะ! ไม่ได้ผลหรอก!”

“หนูเห็นท่านพ่อทำที่ไรก็ได้ผลทุกที”

“ชาย/ชาย”

หม่อมลัลลนาตัววัดสายตามองเขม่นลูกชายฝาแฝดที่เมื่อก็ยังเป็นพวกตนอยู่เลยแท้ๆ แต่บัดนี้กลับเอออสงเสริมคำพี่ชายไปเสียแล้ว! สามีของหล่อนก็ด้วยเหมือนกัน จะอ้อนอะไรทำไมชอบมาทำต่อหน้าลูกๆ ใ้เจ้าพ่อบ้าเอ๊ย! พรุ่งนี้เช้าจะตัดเงินค่าขนมจากวันละสองร้อยให้เหลือแค่ร้อยห้าสิบเลยคอยดู!

เมื่อคุณชายฝาแฝดเห็นสายตาปราวๆ ของหม่อมแม่ก็เหม้มปากตกใจเดินชักแถวไปนั่งหน้าบ้านก้อยแทน ปล่อยให้พี่ชายกับหม่อมแม่ได้เคลียร์กัน

หม่อมลัลลนาหันกลับมาสนใจคุณชายภานุ พยายามดันตัวออกห่างจากร่างสูงโปร่งซึ่งกอดตนแน่นจนหายใจไม่ออก

“ปล่อยแม่ แล้วคายออกมาเดี๋ยวนี้เลยที่เราไปทำอะไรยากันไว้!”

“หนูไม่ได้ทำอะไร หนูแค่ดูยากันไปนิดเดียวเอง”

“คุณிடเดียวแต่ทำน้องเตลิดหนีไปอยู่กับป่าหึงเมฆเป็นเดือนๆ แม่ว่าไม่หนีแล้วละ!”

“ทำไมหม่อมแม่มาเอาความกับหนู หม่อมแม่ไม่เห็นหรือไม่ว่าเดี๋ยวนี้ยากันนะดี๊มาก นี่ยัง ‘หนีไปเที่ยวกับพวกผู้ชายวัยกัลดมันถึงเมืองกาญจน์’ ทั้งๆ ที่ตัวเป็น ‘ผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์’ แท้ๆ! แบบนี้ต้องตีให้หนักนะ หม่อมแม่! หน้าก้อยไม่ตีน้องหรือ แต่หม่อมแม่ต้องตีแทน! เอ๊ย! หม่อมแม่

อย่าตีเลย นูจะตีเอง เพราะหม่อมแม่ นะมือหนักยิ่งกับควะ...”

“ฮึะ!”

หม่อมมัลลนาซึ้นวีปรามคำพูดที่จะหลุดออกมาจากปากบุตรชาย
คุณชายภานุเม้มปากทันที และทุบปทสนทนาเหล่านั้นอยู่ในสายตาของคุณ
หญิงก้อยตลอด

“เอาละๆ ทั้งสองคนนะหยุดได้แล้ว... ตานู ฟังน้ำนะลูก...”

เสียงอ่อนหวานที่ดังขึ้นทำให้คุณแม่ลูกซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมื่อกันมาตลอด
หันมอง ฝ่ายหม่อมมัลลนา นะดูออกว่าเพื่อนเช่นคุณหญิงก้อยจะพูดเรื่องอะไร
จึงได้แต่ถอนใจ

เฮ้อ หมดสนุกแล้วละสิแบบเนี่ย!

คุณหญิงก้อยส่ายหน้าเหนื่อยใจเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจของหม่อม
แม่ผู้ชอบแกล้งลูก เธอเบนสายตาไปสกับหลานชายสุดรักที่รออยู่อย่าง
ตั้งใจ

“คือจี้จะ ยายก้านนะไปล่องแพที่กาญจนบุรีจริงๆ แต่ไม่ได้หนีไป
เที่ยว แยกไปรับน้องต่างหากลูก”

“รับน้อง?” คุณชายภานุยิ้ม จริงสินะ ปีนี้ยายก้านข้ามหาลัยแล้ว
นี่นา นี่เขาลืมเรื่องสำคัญแบบนี้ไปได้ไง แต่...เดี๋ยว! รับน้องก็แปลว่าเอนต์
ติดแล้ว จี้ยายนั้นเข้าคณะอะไรละ

ชายหนุ่มงวงวยไปหมด ไม่รู้จะจับต้นชนปลายเรื่องไหนก่อน คำพูด
ต่อมาของคนเป็นมารดาจึงช่วยดึงสติเขาให้สนใจเรื่องที่สำคัญมากกว่า

“แต่ก็ยังไม่ไปกับกลุ่มผู้ชายวัยกัลดมันอยู่ดี เพราะคณะที่ยายก้านเรียน
เห็นว่ามิแต่ผู้ชายทั้งนั้น ทั้งรุ่นพี่ แล้วก็เพื่อนร่วมรุ่นด้วย”

“คณะมิแต่ผู้ชายด้วย!”

คุณชายภานุกล่าวลั่นก่อนจะหันไปทางคุณหญิงก้อย ซึ่งคนเป็นคุณ
หญิงก็มิได้ปฏิเสธคำกล่าวของหม่อมมัลลนาแม้สักน้อย นั่นหมายความว่า
เป็นเรื่องจริงสินะ

‘ยายโกโง้งเอ๊ย! ทำไมถึงเรียนคณะที่มีแต่ผู้ชาย ทำไมไม่ไปเรียน นาฏศิลป์หรือพยาบาล!’

“แต่หนูไม่ต้องเป็นห่วงน้องหรือคณะลูก นำฝากอาจารย์วฤทธิให้ช่วยดูๆ ยายก้านไว้แล้ว หนูรู้จักอาจารย์เขาดิ ถ้าเขารับปากไม่ว่าเรื่องไหนก็หายห่วง”

คุณชายภานุที่ใกล้จะคลั่งเต็มทีชะงักงัน เดี่ยวนะ อาจารย์วฤทธินี่ใช่คนเดียวกับอาจารย์ประจำคณะเขาหรือเปล่า หรือว่ายายก้าน...

“เดี่ยวนะชะ นี่ยายก้านเอนต์ติดคณะเดียวกับหนูหรือ”

คุณหญิงก้อยพยักหน้ายิ้ม เป็นสิ่งบอกให้รู้ว่าคนเป็นแม่ภูมิใจในตัวลูกสาวแค่ไหน

“ใช่จะ น้องเอนต์ติดคณะสถาปัตย์ที่เดียวกับหนูเลย อาดลดีใจมากเลยนะ นี่ก็ดูหอเอาไว้ใกล้ๆ มหาลัยเพราะยายก้านเขาบอกเดินทางไปกลับทุกวันเขาเหนื่อย” คนเป็นคุณหญิงพูดไปปากก็ยิ้มไป ทว่าเมื่อคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ปากที่ยิ้มอยู่ก็ค่อยๆ หุบลง “จริงสิ! น้ำเพ็งนี่ขึ้นได้!”

คุณชายภานุขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างเริ่มร้อนใจ เขาชักใจไม่ดีเมื่อเห็นท่าที่ร้อนรนนั้น “นี่เรื่องอะไรได้สะน้ำก้อย”

“ก็เมื่อหลายอาทิตย์ก่อนนะสิจะ ยายก้านแสบๆ กับน้ำว่ารู้สึกเจ็บหัวใจ ตรงแผลที่เคยผ่าตัดเอาไว้สมัยเด็กๆ นะ”

“แผลผ่าตัด? ที่ยายนั่นเคยเป็นโรคหัวใจนะหรือชะ” คุณชายภานุถามย้ำอย่างร้อนใจ เขาทราบดีว่ายายก้านป่วยเป็นโรคลิ้นหัวใจรั่วตั้งแต่กำเนิด นั่นเองคือสาเหตุที่ตัวเขาและทุกคนต้องคอยประคบประหงมหญิงสาวเอาไว้ราวไขในหิน ถึงแม้จะหายขาดแล้วก็ตามตามถนนเพราะทำงานกลายเป็นความเคยชิน แต่หลังจากผ่าตัดยายก้านก็หายดีแล้วมิใช่หรือ ทำไมจู่ๆ ถึง...

“ใช่จะ นี่น้ำลืมไปเลยนะเนี่ย ว่าแล้วก็ชักเป็นห่วงยายก้านขึ้นมาแล้วสิ เอ้า หนู! หนูจะรีบไปไหนนะลูก หนู!”

เสียงร้องเรียกของคุณหญิงก้อยไม่เป็นผลให้ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ก้าวอาดๆ ออกจากห้องรับแขกหยุดฟังอีกแล้ว นั่นเพราะเขากำลังร้อนใจเหลือทนกับการที่น้องซึ่งอยู่ในสายตาเขามาตลอดต้องขึ้นไปอยู่บนแพกับผู้ชายทั้งคณะ ช้ายังมีเรื่องโรคหัวใจกำเริบมาพัวพันอีก

เรื่องใหญ่โตขนาดนี้แหละหรือจะหวังพึ่งพาอาจารย์วฤทธิ แต่อาจารย์คนเดียวจะไปดูแลนักศึกษาเป็นร้อยคนอย่างทั่วถึงได้ยังไง ถึงอาจารย์วฤทธิจะรู้จักกับบาดลน้าก้อย และช่วยดูยายกำนันให้จริงๆ แต่ก็คงไม่ได้เฝ้าไว้ตลอดหรอก หากจู่ๆ ยายนั่นเกิดเป็นบ้าอะไรขึ้นมา อาจารย์จะส่งตัวทันมือหม่อใหม่ ถึงโชคดีไม่เกิดอาการกำเริบ แต่การที่ผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์คนหนึ่งต้องไปใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้ชายวัยกลัดมันทั้งฝูงจะระวังตัวยังไง!

หม่อมลัลลนากด้วยชาติวางแน่นิ่งอยู่นานขึ้นจิบขณะมองส่งร่างสูงโปร่งของบุตรชายที่เดินกระพืดกระพืดไปนู่นแล้ว และมันน่าแปลกอยู่หน่อยตรงที่ว่าแม้ขาในถ้าวจะชืดลงไปมากเพราะไม่หลงเหลือความร้อนใดๆ แต่กลับบร่อยถูกปากกว่าในตอนแรกจนหล่อนต้องยกชดจนหมดถ้วย

คนเป็นหม่อมยิ้มกริ่มอย่างอารมณ์ดี ไม่ลืมหันไปมองคุณหญิงก้อยที่ยังคงชะเง้อคอมองตามคุณชายภาณุอย่างเป็นห่วง

“ใจเย็นน้าไอ้ก้อย ที่เหลือเราก็แค่มาดูกันว่าเรื่องนี้จะจบยังไง”

“แกหมายความว่ายังไง”

หม่อมมวังนรังสรรคัยยิ้มแล้ววางถ้วยน้ำชากลับลงที่เดิม ร่างแบบบางลุกขึ้นยืนแล้วคว่ำกระเป่าสะพายขึ้นถือ ก่อนจะเดินออกจากห้องรับแขกพร้อมด้วยสองคุณชาย คนเป็นหม่อมไม่ลืมเอ่ยทิ้งท้ายไว้ให้คุณหญิงก้อยได้ขบคิด แม้ว่าประโยคนั้นจะไม่ได้เชื่อมโยงกับบทสนทนาเมื่อครู่นี้เลยก็ตาม

“เกกิดว่าระหว่างชายหนุ่มกับยายกำนันเนี่ย น้องติดพี่...หรือว่าพี่ติดน้องกันแน่ หึๆ”

น้องก้านตัวอันตราย!

เชือกมะนิลาสีน้ำตาลคล้ำที่ถูกใช้เป็นตรวนตรึงตัวแพขนขนาดใหญ่เอาไว้กับฝั่งถูกปลดออกจากเสาไม้สูงขนาดใหญ่ที่ปักเป็นหลักไว้ริมเขื่อน ผู้ขับขีเรือลากจูงตรวจความเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย กระทั่งเห็นนักศึกษาทั้งหมดก้าวขึ้นแพเป็นที่เรียบร้อยจึงตะโกนให้สัญญาณแก่ลูกเรือที่รอรับคำสั่งอยู่ แพสองชั้นซึ่งมีขนาดใหญ่โตพอๆ กับบ้านหลังหนึ่งค่อยๆ ถูกลากออกจากท่าตรงสู่ใจกลางแผ่นน้ำกว้างใหญ่ ทิ้งไว้เพียงรถบัสของมหาวิทยาลัยที่แขวนป้ายคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ไว้เบื้องหลัง

บรรยากาศดึกคักเคล้าไปด้วยเสียงหัวเราะร่าเริงจากเหล่านักศึกษา กว่าร้อยชีวิต เรียกความสนใจจากผู้คนบนแพลำอื่นได้ไม่น้อย ต่างมองคนหนุ่มสาวเกือบทั้งหมดที่เดินไปกระจุกรวมกันด้านหน้าแพเพื่อรับลมและมองวิวทิวทัศน์น้ำเว้งว่างสุดลูกหูลูกตาจนแพลำใหญ่เอียงไปข้างหนึ่ง แต่ที่ท้ายแพนั้นถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่เพียงลำพัง มองริมฝั่งที่ค่อยๆ ห่างออกไป หญิงสาวคนนั้นไม่ใช่ใครที่โหน แต่เป็นนางสาวกนก-

นัดดา วายะวงค์ ณ อยู่ชยนั้นเอง และปฏิกิริยาที่เธอเป็นอยู่นั้นไม่ใช่เพราะกำลังอาลัยอาวรณ์แผ่นดินแต่อย่างใด แต่กำลังลุ้นสุดใจว่าใครสักคนที่เธอไม่อยากเจอหน้าจะปรากฏตัวแล้วลากเธอกลับบ้านในช่วงวินาทีสุดท้ายเหมือนในละครหรือเปล่า

หญิงสาวคิดอย่างหวาดเสียวก่อนจะถอนหายใจเมื่อเรือลากจูงนำแพออกห่างจากฝั่งมาพอสมควรแล้ว ก่อนมีอบางจะล้วงเอาเครื่องมีื่อสื่อสารออกมาจากกระเป๋ากางเกงสามส่วนของตน เครื่องมีื่อสื่อสารของเธอไม่ได้แจ้งเตือนสายโทร. เข้าจากรายชื่อที่เมมา ไว้ว่า ‘คนนี้ดู’ มานานแล้ว ทว่าตอนนี้เวลานี้ สายที่เธอยังตัดสินใจไม่ได้มาตลอดว่าถ้าเกิดโทร. เข้ามาเธอจะรับหรือไม่รับดีกลับปรากฏมีศคอลลที่หน้าจอตั้ง ๓๗ สาย ที่สำคัญยังมีข้อความทำนองขู่จะฆ่าเธอจากทุกๆ แอปพลิเคชันอีกด้วย

นิ้วเรียวกวาดปิดเปิดหน้าจอโทรศัพท์แบบทัชสกรีนของตนเพื่ออ่านข้อความแจ้งเตือนจากโปรแกรมสนทนาต่างๆ โดยไม่เปิดเข้าไปดู ทว่าขณะกำลังกวาดตาอ่านประโยคเช่น ‘กลับบ้านเดี๋ยวนี้!’ ไม่ก็ ‘รับสายเดี๋ยวนี้ไม่งั้นที่จะตี!’ รุ้ๆ เธอก็ต้องสะดุ้งโหยง เมื่อสายเรียกเข้าที่ชื่อ ‘คนนี้ดู!’ โทร. เข้ามาพอดี ซ้ำภาพที่โชว์หราขึ้นมายังเป็นภาพใบหน้าเจ้าของสายกำลังขมื่อทำหน้าดูไล่เธออีก

หญิงสาวลึกลงว่าจะรับหรือไม่รับดี ถ้ารับแล้วจะพูดเรื่องอะไร ก็เธอกับคนปลายสายไม่คุยกันมาร่วมเดือนแล้ว แถมครั้งสุดท้ายที่คุยกันก็จบไม่ดีซะด้วย...

คนลับสนคิดหนักกลางยกมืออีกข้างขึ้นกัดเล็บ อีกฝ่ายโทร. จิกขนาดนี้คงรู้เรื่องที่เธอมารับน้องแล้ว ถ้าเธอยอมรับสายไม่วายคงโดนดุให้กลับบ้าน เธอไม่กลับหรอก เพราะเธอตัดสินใจไปแล้วตั้งแต่วันนั้น ว่าเธอจะไม่ฟังทุกคำพูดของคนคนนี้อีก

จะไม่ยอมเชื่อพี่นุ้อีก!

กนกนัดดาคิดอย่างเด็ดเดี่ยว ทว่าก็ยังใจไม่กล้าพอจะตัดสายที่โทร.

เข้ามา และในขณะที่เธอกำลังคิดนู่นคิดนี่อยู่นั่นเอง แรงพลักหักทลายจากใครบางคนก็กระแทกมาจากทางด้านหลังอย่างแรง เป็นเหตุให้เครื่องมือสื่อสารราคาแพงระยับที่ถือไว้หลวมๆ กระเด็นหลุดออกจากมือแล้วลอยละลิวร่วงลงน้ำจมหายไป

จ๋อม!

“กรี๊ด!!! ยายก้าน!!!”

เสียงกรี๊ดร้องระดับ ๑๘๐ เดซิเบลนั้นกอบเสียงอุทานของเจ้าของโทรศัพท์อย่างกนกนัดดาไปเสียดสนิท หญิงสาวที่กำลังตกใจหันไปมองทางด้านเสียงและพบเข้ากับแทนชาย เพื่อนชายใจหญิงซึ่งเรียนโรงเรียนหลวงมาด้วยกันกับเธอตั้งแต่อยู่ชั้นอนุบาลกำลังยกมือสองข้างขึ้นปิดปากเอาไว้พร้อมเบิกตาตกใจ

“ขอโทษ! ฉันเห็นแกยืนถือมือถือคนเดียวเลยคิดจะแก้งให้ตกใจเล่น ไม่คิดว่าจะ...”

กนกนัดดาผู้ไม่เคยว่าหรือตำหนิใครๆ ไม่ได้ว่ากล่าวเพื่อนเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายตกใจมากพอแล้ว หญิงสาวหันกลับไปมองยังพื้นน้ำที่เพิ่งสูบเอาเครื่องมือสื่อสารของตนไปก่อนจะพูดเสียงแห้ง

“ไม่เป็นไร แทนแค่กระโดดลงไปเก็บขึ้นมาคืนก้านก็ถือว่าหายกัน”

แทนชายเบิกตามองคนแทนตัวว่าก้าน ก่อนร่างหนาตันไม่สูงมากนักจะเดินไปชนบ่าข้างกนกนัดดาแล้วชะงักมองลงไปในน้ำ “ให้ตายฉันก็ไม่โดดลงไปหรอก ขึ้นตัวเปียกขึ้นมาพวกหนูมๆ ก็เห็นเสื้อชั้นในฉันพอดี! เอาั้งกลับถึงกรุงเทพฯ ฉันจะผ่อนเครื่องใหม่ให้แล้วกันนะ”

หญิงสาวลดสายตาลงมองตามง่ามนิ้วมือของแทนชายอย่างสงสัยปนตกใจ “เอ๋ แทนใส่เสื้อชั้นในด้วยหรือ”

“แน่นอนว่าต้องใส่ ฉันนะเริ่มนมตั้งเต้าแล้วนะยะ! แต่ก็โกยได้แค่คัพเอเท่านั้นนะ ซิ! ใครจะโชคดีเหมือนคุณหนูก้านละ แม่สาวคับดี!”

กนกนัดดาก็มองเนินอกที่หนุนเด่นดันเสื้อยืดสีเหลืองสกปรกชื้นชื่อคณะ

สีน้ำตาลของตน ก่อนจะยกมือตีเบาๆ ที่แขนเพื่อนสนิท “เซวเธอ”

“เซวอะไรจ๊ะ พุดความจริงทั้งนั้น ว่าแต่เมื่อไหร่แกเหม่ออะไรนะ ทำไมไม่ไปสนุกกับคนอื่นๆ ตรงนั้น”

กนกนัดดาชะงักก่อนจะเหลือบมองไปยังริมฝั่งที่บัดนี้เห็นเพียงรถบัสขนาดเท่ากล่องไม้ขีด “เปล่าเลยหนอย แะยืนดูอะไรให้แน่ใจนะ”

“ยืนดูพินูหรือไง”

แทนชายถอนหายใจมองคนยืนเงียบ ก่อนจะเอื้อมมือคล้องแขนเพื่อนสาว “เลิกคิด ไปเถอะ ไปสนุกกัน เย้...”

มือบางยกขึ้นยอมคล้องแขนแทนชายก่อนยิ้มให้ “ขอบคุณนะแทนที่ไม่ถามเรื่องพินู ก้านแคะ...ไม่อยากพุดถึงเขาแล้ว”

ชายหนุ่มหน้าหวานพยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ ก่อนจะเปลี่ยนอารมณ์และหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็วอย่างคนที่เพิ่งนึกอะไรได้

“เนาะ! เรียกทงแทนอะไรละ เราตกลงกันแล้วไงว่าต่อไปนี้ให้เรียกซันชายน์ น้องซันชายน์!”

หญิงสาวหัวเราะคนพยายามเปลี่ยนชื่อตัวเอง แต่ก็ยินยอมทำตามใจเพื่อนในที่สุด

“จ๊ะๆ ซันชายน์ก็ซันชายน์”

ในที่สุดเพลงก็พาแพ็ใหญ่มาถึงยังจุดหมาย ที่ด้านหน้ากนกนัดดา มองเห็นแพ็ใหญ่ขนาดสองชั้นแบบเดียวกันเป็ยบออีกลำจอดเทียบแนวเขากลางน้ำอยู่ บนแพ้นั้นมีเหล่ารุ่นพี่ของคณะที่เธอทั้งคุ้นและไม่คุ้นยืนโอบกมือส่งเสียงโห่ร้องทักทายมาให้ ป้ายขนาดใหญ่เหมือนที่ติดอยู่บนรถบัสแขวนห้อยลงมาจากบนชั้นสองของตัวแพ เพลงประจำคณะร้องเป็นจังหวะผสานเข้ากับเสียงกลองอย่างแมมมัน ไม่นานแพลำใหม่ก็ถูกลากไปเทียบข้างและเชื่อมต่อกับแพลำก่อนที่จอดอยู่ ทำให้แพสองลำซึ่งมีขนาดใหญ่โตอยู่แล้ว กลายเป็นแผ่นดินย่อมๆ ให้เหล่านักศึกษาได้ใช้ทำกิจกรรม

หลังจากต่อแพเรียบร้อย เหล่ารุ่นพี่ที่นำน้องมาจากกรุงเทพฯ ก็สั่งให้เหล่าเฟรชชีเดินข้ามไปยังแพอีกฟาก กนกนัดดาจึงเดินตามเพื่อนๆ ไปพร้อมแทนชายที่เดินตัวติดไม่ห่างกัน

“ฉันตื่นตื่นจะยายก้าน รับน้องครั้งแรกในชีวิต กรี๊ด!!! เราเป็นเฟรชชีปีหนึ่งแล้ว!”

กนกนัดดาหัวเราะท่าทางของเพื่อนสนิทจนลืมนสนใจเท้าซึ่งกำลังก้าวข้ามรอยเชื่อมของสองแพ ในตอนนั้นเองที่คลื่นน้ำจากการดันแพทั้งคู่เข้าติดกันได้กระแทกตัวแพอย่างแรงจนสองแพแยกออก ส่งผลให้ฝ่าเท้าที่ควรจะเหยียบย่างไปบนแพอีกฝั่งร่วงถลาลงไปในน้ำอย่างรวดเร็ว

“ว้าย ยายก้าน!”

ทว่าในวินาทีต่อมาท่อนแขนแข็งแรงของพี่ว่ากคนหนึ่งซึ่งยื่นมองน้องๆ เดินข้ามแพอยู่ก็คว้าตัวกนกนัดดาไว้ก่อนดึงร่างเธอเข้าหาตัว แต่เพราะความรวดเร็วและแรงเหวี่ยงทำให้ตัวเขาเองเสียสมดุลไปด้วย วินาทีต่อมาร่างของพี่ว่ากจึงหงายหลังล้มตึงลงไปบนพื้น โดยมีร่างของกนกนัดดาซึ่งเขาโอบติดมืออยู่ด้วยล้มตามลงไปติดๆ

“ยายก้าน!/เฮ้ย! ตาว เป็นอะไรเปลว่ะ”

ความซุลมุนเกิดขึ้นในทันที ทว่ามีพวกแตกตื่นก็ย่อมมีพวกเห็นเป็นเรื่องตลกเช่นกัน หนึ่งในนั้นคือรุ่นพี่ซึ่งทำหน้าที่เก็บภาพบรรยากาศของงานรับน้อง

แซะ! แซะ!

เขาถ่ายภาพกนกนัดดาที่กำลังนอนซบอยู่บนตัวพี่ว่ากโดยที่สองตายังหลับปี วินาทีต่อมาดวลกล้องผู้ไม่รู้กาลเทศะก็ถูกดันออกจากบริเวณ ก้อนทั้งสองจะถูประคองให้ลุกขึ้นยืน

กนกนัดดาเอ่ยขอบคุณพี่ๆ ที่เข้ามาช่วย ก่อนจะมองสบตาพี่ว่ากคนดังกล่าว “ขอบคุณค่ะพี่”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” ก่อนจะกวาดตามอง

เพื่อนๆ และน้องๆ ที่ออกันเป็นวงกลมจนคนอื่นๆ ที่ต้องก้าวข้ามแพไม่
สามารถข้ามมาได้ “สลายตัวเถอะ นี่ก็บ้ายมากแล้ว จะได้เริ่มกิจกรรมกัน
เสียที”

สิ้นคำรุ่นพีคนนั้น ทั้งหมดก็แยกตัวไปทำหน้าที่ของตนเอง ทั้งให้กนก-
นัตดายื่นลูบหัวเข้าที่กระแทกกับพื้นเมื่อครู่บ่อยๆ ไว้เบื้องหลัง

“ยายก้าน แกเจ็บตรงไหนไหมเนีย!”

“ไม่จ๊ะ ดีที่พี่ดาวมาช่วยไว้”

แทนชายที่เพิ่งวิ่งเข้ามาสมทบร้องถาม ก่อนเงยหน้ามองตามสายตา
ของกนกนัตดาที่กำลังจับจ้องไปยังพี่ดาว

“อ๊อ๊ย นี่แกถึงกับได้เทพกาเบรียลของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาช่วยไว้”

กนกนัตดาหันมองเพื่อนที่กำลังทำท่าเพื่อๆ ไม่วายหันมามักมดดมตาม
เนื้อตัวเธอราวกับต้องการจะสูดกลิ่นอายของพี่ดาวเดือนคณะให้สุดปอด

“แทนชาย หยุดนะ”

“บอกว่าชั้นชายนี่!”

“เหอะๆ อ๊อ๊ย นั่นพี่เขาเรียกรวมแล้ว ไปกันเถอะ”

กนกนัตดาว่าก่อนจะดึงมือแทนชายให้เร่งตามกลุ่มเฟรชชีไป โดยที่
อีกฝ่ายยังคงมองตนตาเขียวบ๊ิดเพราะผลอเรียกชื่อจริง ทว่าคนอย่างแทน-
ชายโกรธใครได้ไม่นานอยู่แล้ว แวบเดียวเจ้าตัวก็กลับมาพรวดถึงพี่ดาวผู้เป็น
ดั่งเทพของคณะต่อ

“อ๊อ๊ย พี่ดาวขา สามีน้องชั้นชายนี่ เอ้อ แต่น่าเสียดายเพราะดู
เหมือนพี่ดาวจะมีแฟนแล้ว ได้ยินมาว่าแฟนนางมีดีกรีเป็นถึงดาวคณะคู่กัน
นั่นๆ คนนั้นไง พี่คริม”

กนกนัตดาที่กำลังเดินลากเพื่อนเพราะกลัวจะไปไม่ทันคนอื่นๆ มอง
ตามการชี้ชวนของอีกฝ่าย ก่อนสองเท้าจะหยุดก็อยู่กับที่เมื่อตัวเธอมองเห็นหญิงสาวที่ชื่อคริมค่อยๆ ก้าวลงมาจากชั้นสองของตัวแพ

ร่างสมส่วนสูงประมาณ ๑๗๕ เซนติเมตร สวมเสื้อยืดคณะแบบ

เดียวกับกนกนัตตาและคนอื่นๆ ทว่ามันกลับทำให้เธอดูโดดเด่นอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นรุ่นพี่ปีสองด้วยกันจนยากที่จะละลายตาจากไปได้ หญิงสาวตรงหน้ามีใบหน้าที่สวยเก๋อย่างหาตัวจับยาก แถมหุ่นยังดีราวกับนางแบบ เส้นผมสีดำลึบตัดลอนเป็นคลื่นแล้วรวบสูงไว้ นัยน์ตาของเธอเรียวคมราวตาแมว ปากเล็กๆ นั้นก็เป็นสีชมพู...ชมพูระเรื่อ

กนกนัตตาพินิจรูปร่างนั้นอยู่นาน ก่อนจะละลายตาเมื่อมองไปถึงบริเวณริมฝีปากสวย ไม่ใช่เพราะมันดูหวานน่าจันทกใจ แต่เป็นเพราะเรียวกปากนั้นทำให้เธอนึกถึงเรื่องคืนนั้นขึ้นมา...

คืนที่ทำให้เธอไม่สามารถมองภาพใครอีกคนเป็นพี่ชายแสนดีคนเดิมได้อีกตลอดกาล

หญิงสาวคิดแล้วถอนใจ ก่อนเอ่ยเสียงเบาคล้ายคุยกับคนข้างๆ แต่ก็คล้ายพิมพ์คนเดียว “แทนคงไปฟังมาผิดแล้วละ ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นแฟนพี่ดาวสักหน่อย เธอเป็นแฟนพี่นูต่างหาก”

“หา แกว่าอะไรนะก้าน”

กนกนัตตาไม่คิดพูดซ้ำจึงได้แต่ส่ายหน้า ตั้งทำเดินลากแทนชายไปยังกลุ่มเฟรชชีที่ถูกสั่งให้นั่งเรียงแถวลงบนพื้นเตรียมทำกิจกรรม เมื่อทั้งสองนั่งลงต่อจากแถวที่เพื่อนๆ ตั้งเอาไว้เรียบร้อย แทนชายที่ยังไม่ยอมละลายตาจากดาวคณะคนเดิมก็เริ่มพูดขึ้นอีก

“มองๆ ไปพี่ครีมก็น่ารักสินะ แต่ไม่รู้สิ เพื่อนอีกสองคนของนางนะ โบกรองพื้นมาเต็มขนาดนั้น จะมารับน้องหรือมางานฉลองโรงงิ้ว”

กนกนัตตามองตามสายตาเพื่อนไปอย่างเสื่องไม่ได้ ก่อนจะกลั่นหัวเราะแล้วหันมาหยิกเข้าที่ท้องของแทนชายอย่างแรงหวังปราบเพื่อน ทว่าคนบ้าจี้กลับอุทานเสียงดังจนทั้งสองกลายเป็นจุดสนใจ

ท่าที่ยุกยิกไม่เป็นระเบียบ ซ้ำหนึ่งในนั้นยังมองตรงมาทางพวกตนแล้วหัวเราะคิกคัก ทำให้หญิงสาวหนึ่งในกลุ่มปีสองหันมองอย่างไม่พอใจ ก่อนสะกิด ครีม หรือ คุณิตา ให้มองดู

“นั่นใช่ไหมน้องก้าน ดาวเด่นคณะเราปีนี้ ก็น่ารักดีนะ แต่ปากน้อง เขาทำอะไรสว้างไปหน่อย มาไม่ทันไรก็นิ่งนินทาพวกเราซะแล้ว”

คุณिताที่กำลังก้มมองโปรแกรมเซตในเมืองเงยหน้าขึ้นมองตามคำบอกเล่าของเพื่อนอย่างสนใจ ก่อนเรียวก้าวของเธอจะขมวดเข้าหากันเพราะ รู้สึกคุ้นใบหน้าน้องปีหนึ่งผู้นี้เป็นอย่างดี

นอกจากคำบอกเล่าของหญิงสาวคนเดิมจะดึงสายตาของคุณिताได้แล้ว เสียงนั้นยังเรียกให้บรรดาหนุ่มๆ ปีสองหันมองกนกนัดตากันตาวราว

“โหย นั่นหรือน้องก้าน งานเนียนเลยวะ นี่ขนาดยังไม่ใส่เสื้อผ้าน้องนะ”

“น่ารักอะ ตาโตโตเนื้อ เอ๊ยๆ...ช่วงล่างกู ช่วงล่างมันดี๊ดี ทันทึที่ได้เห็นหน้าน้องเขา!”

รุ่นพี่ปีสองอีกคนเอ่ยขึ้น และการที่หนุ่มๆ พวกกันรวมสายตาไปที่น้องใหม่มีชื่อนั้น ทำให้กลุ่มผู้หญิงปีสองทำสีหน้าไม่พอใจ ทว่าก็ยังไม่สามารถหยุดยั้งอารมณ์ของพวกหนุ่มๆ ได้

“ดูน่าเกลียดวะ เกล้งให้ร้องแล้วค่อยโอดที่หลัง ฟิน...”

“มึงมันชาติส้ม ใ้อ์น”

“จ้ะนึ่งอย่ามาขอแบ่งกับกูแล้วกันไอ้อิง ดี...กูได้กินคนเดียว ชาวๆ อี้มๆ ไม่ค่อยเคยมีคอนแบบเนี้ย...ไอ้อย ใครมีทิชชูบ้าง!”

กลุ่มปีสองยังคงพูดคุยกันต่อถึงเรื่องน้องก้าน ไม่มีใครสังเกตเห็นคุณिताที่จู่ๆ ก็เงียบเสียงไปเสียเฉยๆ ราวกับกำลังใช้ความคิด ทว่าในขณะที่นั่นสายตาของหญิงสาววูบไหวและค่อยๆ เข้มขึ้นตามแรงอารมณ์ดังว่าเธอเริ่มจดจำใบหน้าของกนกนัดตาได้แล้ว จู่ๆ เสียงเรียกเข้าจากเครื่องมือสื่อสารของติวากร หรือ ดาว ซึ่งวางซาร์จแบตเตอร์อยู่ไม่ไกลก็ดังขึ้น

“เฮ้ พี่นุโทร. มาหาไอ้ดาววะ”

หนึ่งในเพื่อนของติวากรพูดขึ้นขณะหยิบโทรศัพท์เครื่องบางขึ้นมาดู เขาระแอมสองทีแล้วรับสาย และเพราะคำว่าพี่นุโทร. มานั้นเอง ทำให้การสนทนาทั้งหมดภายในกลุ่มปีสองหยุดลงในทันที

“หวัດดีครับพี่นุ พอดีไอ้ดาวมันกำลัง...”

ไม่ทันที่เขาจะได้อธิบายจนจบก็หยุดคำพูดลง ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีกครั้งอย่างละล้าละลัก “เอ่อ ที่เพื่อนศรีนครินทร์ครับพี่นุ แต่พวกผมออกแพกันมาแล้วนะพี่”

กลุ่มปีสองหันหน้ามองกัน และความผิดปกตินั้นเรียกให้ติวากรที่กำลังพูดคุยกับรุ่นน้องอยู่หยุดสิ่งที่กระทำแล้วเดินดุ่มมาหาพวกเพื่อนทันที

“เป็นอะไรวะฝุ่น”

ชายหนุ่มที่ใครๆ เรียกว่าฝุ่นเงยหน้ามองติวากรก่อนจะกลืนน้ำลายเอือก เขาดันร่างสูงของติวากรออกเพื่อเปิดทางให้สายตาของเขามองเห็นร่างที่คนปลายสายต้องการตัว

“น้องก้านเธอครับพี่ ครับ เธออยู่ที่นี้ เอ่อ...ใส่ชุดเดิมเหมือนตอนที่อยู่กรุงเทพฯ ไม่ได้เปลี่ยนชุดเลยครับ ครับ ชุดไม่ย่ำครับ”

กลุ่มปีสองสบตากันอย่างงงงวยกับการตอบโต้แปลกๆ ที่ได้ยิน พวกเขาจับใจความได้ว่ารุ่นพี่สี่ซึ่งเป็นอดีตพี่ว้าก อดีตเดือนคณะ และอดีตประธานรุ่นโทร. มาสอบถามเรื่องน้องปีหนึ่งที่ชื่อก้าน ทว่าเขาสองคนรู้จักกันหรือ แล้วถ้ารู้จัก มันเกี่ยวอะไรกับการถามว่าน้องก้านยังใส่ชุดเดิมเหมือนตอนที่ออกจากกรุงเทพฯ ไหม แล้วยังถามว่าชุดยับด้วยหรือเปล่าอีก

พี่นุถามราวกับกลัวว่าใครจะจับน้องก้านปล้ำอย่างนั้นแหละ

“ครับพี่ ได้ครับ แต่ตอนนี้อาจารย์วฤทธิยังไม่มานะพี่”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มผู้สนทนาหน้าซีดลง เขาอ้าปากเหมือนอยากจะทำอะไรแต่พูดไม่ออก ก่อนจะก้มมองเครื่องมือถือสื่อสารที่จู่ๆ ก็ถูกตัดสายไปแบบไม่บอกไม่กล่าวกัน

“เป็นอะไรวะฝุ่น มึงทำหน้าที่เหมือนเจอผีงั้นอะ”

ติวากรถามก่อนหยิบเครื่องมือถือสื่อสารของตนคืนมาจากเพื่อน เห็นรายนั้นกลืนน้ำลายลงคอโดยที่สายตายังจับจ้องอยู่ที่กนกนิตดาเหมือนเดิม

“พี่นุกำลังมา”

ติวารขมวดคิ้ว คิดจะถามเพื่อนต่อว่ามาแล้วยังไง ปกติพวกเรารู้พี่
ก็มักมาแจมเวลารับน้องอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ทว่าอีกฝ่ายกลับหันมามองเขา
สีหน้าหวาดๆ บ่งบอกว่าการสนทนาเมื่อครู่คงจบลงแบบไม่ดีเท่าไร

“ไอ้ตาว!”

“ว่า?”

“กูว่ามึงไปจับน้องก้านแยกออกมา นั่งต่างหากเหอะวะ”

ติวารและปีสองคนอื่นๆ เริ่มขมวดคิ้ว ฝุ่นกวาดตามองเพื่อนๆ ที่
ยังคงทำสีหน้างงๆ แต่ไม่มีใครคิดจะเริ่มจัดการอะไร ชายหนุ่มจึงหันไปทาง
ติวารอีกครั้ง คนที่จัดการทุกอย่างได้คงมีแต่ประธานรุ่นคนปัจจุบันอย่าง
ติวารเท่านั้น

“ไอ้ตาว มึงเชื่อกูดี ถ้ามึงไม่อยากมีปัญหา กับพี่นุ มึงต้องรีบแยกน้อง
ก้านออกจากคนอื่น เดี่ยวนี้เลย!”

สิ้นคำยืนยัน พวกปีสองทั้งหมดก็พากันหันไปมองทางกนกนัตดาที่
กำลังนั่งคุยกับเพื่อนข้างตัวไม่ได้รู้ร้อนรู้หนาวอะไร ทว่าในสายตามากมาย
ที่กำลังประหม่น จับผิด สงสัย หรืออะไรก็ตามแต่ ยังมีสายตาหนึ่งที่จับจ้อง
หญิงสาวอย่างต้องการจะกินเลือดกินเนื้อ

และสายตานั้นจะเป็นของใครนอกจากสายตาของคุณิตาไปไม่ได้!